N:r 9. Årg. 18. I MAJ 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Psalm. — Hvar är kraften? — Meddelanden från Yuncheng. — Väckelse i Pucheng. — Skuggor och dagrar från Yuncheng. Brefafdelningen. — För Jesu skull. — Familjenotiser. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Missionens årshögtid. — Breflåda. — Jullådorna.

Psalm.

Mitt trånga hjärta, vidga dig
Och i ditt djup förvara
En skatt, mer hög och kostelig
Än alla stjärnor klara!
Jord, haf och himlens vida loft
De äro som ett damm, ett stoft
Emot den skatt, jag funnit.
Min stora skatt, o Jesu god,
Den är ditt blod, ditt dyra blod,
Som har för min skull runnit.

Hvad skadar mig den bittra död?
Mitt lif dock du förblifver;
Och när jag bränns af solens glöd,
Du skugga åt mig gifver.
Går jag i ångest, kvald och rädd,
Och ligger jag på plågans bädd,
Förtar du ängslans tankar.
Och om på denna världens haf
Mitt skepp vill synas gå i kvaf,
Är du mitt fasta ankar.

När här min tid är sist förbi
Och för Guds tron jag träder,
Så låt ditt blod den dräkten bli,
Hvari jag glad mig kläder!
Det vare då min ärekrans,
Mitt sköna smycke och min glans,
Det silke, rena, fina,
Däri jag som din egen brud
Får i rättfärdighetens skrud
Invid din sida skina.

Luther.

Hvar är kraften?

Här predikas så mycket, här arbetas så ifrigt — men hvar är kraften?

Här samlas stora summor och läggas på Herrens altare — här visas intresse för hedningarnas nöd. Missionärer utsändas, men hvar är kraften?

Församlingens första och förnämsta uppgift och arbete är att föra människor till Herren, att vara den väckande kraften i människosläktet. Men innan detta kan ske, måste hon vara uppfylld med Guds kraft.

Tillståndet bland Guds folk är icke, hvad det borde vara. Det finns en hel del halfhjärtade kristna, som hålla litet med världen och litet med Gud. Det finns många sofvande Guds barn, sådana, som hafva formen men sakna den lifgifvande kraften. Det gifves många, som bekänna, att de tro på Kristus, men som äro andligen liflösa.

En kristen kan tryggt lefva i världen, blott världen icke får tränga sig in i hans hjärta. Sker det, då blir följden död och fördärf. Det är alldeles som med ett skepp. Det kan segla tryggt framåt på vattnet. Men kommer vattnet in i skeppet, då sjunker det, om det är aldrig så förträffligt.

Hvar finna vi den heliga eld, som brinner för allt som hör Herren till? Hvar finns det mäktiga "frihetsjubel", som i alla tider har kännetecknat de heliga? Många löpa ideligen till möten. Men hos de allra flesta består kristendomen blott i ord, ord.

Det berättas om en troende man, att han lefde

i så innerlig umgängelse med Gud, att hans ansikte strålade. En fritänkare måste en gång tillbringa en natt på samma hotell som han. På morgonen skyndade fritänkaren sig därifrån med orden: "Skall jag vara ännu en natt tillsammans med denne man, så blir jag en kristen, antingen jag vill eller ej."

Hvar finnes en helig nitälskan för syndares frälsning? O, hur litet intresse för syndares omvändelse, många af de heliga visa! De flesta tyckas vara så lugna och belåtna med, att de själfva äro frälsta, att de glömma, att frälsningen är ämnad för alla — äfven de mest sjunkna mänskliga varelser.

Ja, här behöfves i sanning en djupgående väckelse bland Guds folk, en väckelse, som kunde sprida sig bland tusentals försmäktande människosjälar.

Hvilken mängd oomvända finns det icke blott i vårt eget land, som ju skulle vara ett kristet land! Hur många lefva icke i uppenbara synder och laster! Hur florerar icke dryckenskapen! Hur ohelgas icke Herrens dag!

Hur fräckt uppträder icke otron i våra dagar! Hur blir icke kristendomen hädad och Guds ord nedtrampadt! Hur många äro icke de, som dö i sina synder!

Ja, här behöfves i sanning en väckelse, en vederkvickelsens tid från Herrens ansikte. Här behöfves ett nytt lif, en ny kraft, en ny eld. Må Andens kraft från höjden utgjutas öfver Guds folk!

Icke med makt och icke med kraft utan genom min Ande, säger Herren. O, att denna mäktiga Ande finge genomtränga Guds folk och alla Herrens vittnen! Hvilka härliga tider skulle vi icke då gå till mötes! *(Från danskan.)*

Meddelanden från Yuncheng.

Under erfarenheter af olika slag fortgår vårt arbete här. Grundtonen måste dock heta "lof", ty Herren har på så många sätt gladt och uppmuntrat oss den sista tiden.

I ett föregående bref nämnde jag, att medhjälpare för den blifvande gatukapellverksamheten saknades. Det såg verkligen litet bekymmersamt ut, men hjälpen kom. Edra och våra gemensamma böner besvarades rikligen, så att vi nu ha tre goda arbetare, under det att vi en tid knappast visste, hvarifrån vi skulle få en. Kapellet i fråga är nu öppnadt, och hitintills har det varit fullt med folk från morgon till kväll. Det ter sig verkligen så inbjudande. Det är litet svårt att beskrifva det, men hvad inredning beträffar, är det så snyggt. Vackra planscher och språk i klara färger samt tryckta med stora skriftecken pryda väggarna. Denna gren af verksamheten vill jag bedja att särskildt få lägga på edra hjärtan. I går kom en af medarbetarna till mig och sade: "I dag var här en boktryckare, som aldrig förut hört evangelium. Jag hade ett långt samtal med honom. Han sade, att han bestämdt vill blifva en kristen." Hvem vet? "De yttersta skola blifva de främste." Han kanske går in i Guds rike förr än många, som länge hört ordet. I ett annat af meddelandena härifrån omnämndes, att vi gjort till böneämne att få insteg på sjukhuset. Nu har den bönen besvarats. Hela sjukhuspersonalen är ombytt, och den nye sysslomannen är en af mina vänner. I går var han här och sade, att han med glädje ser, att både min hustru och jag besöka de sjuka och samtala med dem. De nya läkarne äro troende. Till belöning för sin vänlighet bjöd jag honom och ett par andra herrar i hans sällskap på kaffe! Så talade han litet förfärligt dålig engelska, och till gengäld spelade jag förfärligt falskt på orgeln för dem. Båda gjorde vi så godt vi kunde.

I går då jag satt på mitt rum, kommer en man in och säger: "Pastor, jag vill att ni skall hjälpa mig!" "Gärna, om jag kan", blef svaret. "Då ni i söndags tillkännagaf tiden för nästa stormöte, och att de, som önskade blifva döpta, skulle anmäla sig, beslöto min hustru, jag och min bror, att vi ovillkorligen nu skola taga steget ut. Vi ha dröjt alltför länge, och nu vilja vi ej uppskjuta saken." I den stilen gick hans tal, under det tårarne runno ned för kinderna. "Den till mig kommer", sade Jesus, "kastar jag sannerligen icke ut", och försåvidt dessa ord stå fast, skall han ej heller utkasta dessa. "Det är bra besynnerligt", tillade mannen i fråga, "jag har varit soldat och deltagit i krig men ej erfarit någon rädsla, men i söndags, då andra läste upp sin bibelvers, ville jag ock läsa upp den, som jag lärt mig, men mitt hjärta klappade så häftigt, att jag ej vågade. Hur kommer det sig?"

Huru förhållandena kunna förändras, belyser följande tilldragelse. Då gatukapellet skulle hyras, försökte en af de inflytelserike männen i staden hindra oss. Han hade uppsikt öfver stadens hus, till hvilka detta hörde. Löfte var gifvet, att vi skulle få huset, men han begärde så orimligt hög hyra, att man tydligt genomskådade hans afsikt. Alla sade, att han var en fiende till evangelium. Så inträffar ombyte af ämbetsmän, och han tillika med många andra går miste om sin plats. När han så skulle redovisa för sin efterträdare, förefanns en betydlig brist i kassan. Han kastas i fängelse och domen lydde: "Tio tusen täls ersättning eller ock arkebusering!" Nu är det ju möjligt, att detta blott var ett sätt att skrämma honom, men säkert är, att hans ställning är förtviflad. I förrgår skickar han hit en sin vän till mig, som faller på knä och bönfaller, att jag skall använda mitt inflytande hos ämbetsmannen och rädda honom! Nog skulle det varit en glädje att få löna ondt med godt, men i detta fall fanns ingen möjlighet därtill.

Från alla stationer ingå goda underrättelser. Öfverallt talas det om de stora tillfällena att få predika evangelium. Låtom oss i tro och förbidan hålla ut! Verket är Herrens.

Eder i Herren förenade

August Berg.

Väckelse i Pucheng.

Hvad menas med väckelse? Är endast det en väckelse, då människor vid konferenser och stora möten gripas af tal, som hållas af mäktiga Andens män, och börja gråta öfver sina synder? Nog värmer det Jesu vänners hjärtan att, åtminstone på en stund, få afkasta de jordiska omsorgerna för att få glädjen komma med och draga noten med fiskarna i land.

Jag vill berätta om ett annat slag af väckelse, väl inte så i ögonen fallande som många andra och icke heller så lätt gifvande sin skörd, men som dock visar de märken, hvilka så djupt rörde vår Frälsares hjärta, då han sade till lärjungarna: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen för den skull skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd."

Strax före min återkomst till Kina 1909 öppnades af broder Högman en missionsstation i staden Pucheng, dit förut kunskap om Gud inträngt dels genom broder A. Bergs tidigare besök, dels genom Puchengbors besök här i staden. Den därstädes stationerade evangelisten behöfdes snart på annat håll, hvarför stationen under nästan ett år måste stå stängd. Den efterträdande evangelisten fann jordmånen så förberedd, att han rådde oss insätta så mycken kraft som möjligt i arbetet där. Jag själf öfverraskades af att finna bland åhörarne i synnerhet vid gatupredikan flera af medelklassen och studerade, än jag sett annorstädes. Äfven kvinnor brukade komma och höra sig för angående "läran".

Frågan efter Gud på allvar började emellertid våren 1911, då för första gången en kvinnlig missionär — min hustru med lilla Margareta — gjorde besök, och då äfven bibelkvinnor och flera evangelister rörde mångas hjärtan med predikan om Guds kärlek i Kristus Jesus. Det blef t. o. m. nödvändigt hyra en liten extra gård, för att bibelkvinnor skulle fritt kunna komma till staden och mottaga besökande kvinnor.

Revolutionen gjorde ett tillfälligt afbrott i kvinnornas arbete. Medan syster A. Rosenius efter revolutionen hade tillfälligt hem här i Tungchowfu, beslöt hon att komma Puchengborna till hjälp och flyttade dit på en eller ett par månader. Vid mitt besök under denna tid bevittnade jag, hvad jag tror saknat motstycke i S. M. K:s historia. Det syntes ej vara nyfikenhet att studera utländingarna, som samlade så mycket män och kvinnor till våra möten. En sådan frihet från fördomar mot utländingar och en sådan villighet att umgås med oss känna vi inte till ens här i Tungchow, där vi haft station i mer än 20 års tid. Jag höll en veckas bibelkurs med 12 deltagare, somliga af dem anställda i statens tjänst. En liten grupp af dem böjde en dag knä med mig i mitt rum och öfverlämnade sig åt Herren; tre blefvo senare genom dopet upptagna i församlingen. Äfven en kvinna döptes, och andra begärde ifrigt att få vidare undervisning och handledning, då fröken R. måste resa ifrån dem.

Det är nu ett halft år, sedan det senast var mig möjligt besöka platsen. Evangelisterna berätta, huru kapellet är fullt af besökande om söndagarna, och huru rådlösa de äro, då ingen bibelkvinna är där, som tar emot kvinnorna. Den troende lärarinnan i statens skola gör hvad hon kan, men det förslår ej. Två bibelkvinnor ha sändts att tidvis verka, och de säga sig aldrig ha bevittnat sådant intresse.

För en tid sedan måste de efter 2 månaders arbete på platsen för en tid förflyttas till en annan utstation, hvarifrån kallelse ingått. Då vagnen kom för att hämta dem, blef det uppståndelse. Bröderna i Pucheng ville sända vagnen tom tillbaka, men kvinnorna vågade ej stanna. De kommo dock ej utan att ha med sig petitioner från både män och kvinnor med begäran om stadigvarande bibelkvinnor. 40 hade de kvinnliga mötesbesökarna varit vid söndagsmötena och 20 vid veckomötet.

Får man ej kalla detta en väckelse? Och huru skola vi nu kunna få noten med fiskarna i land? Att så godt som helt lämna dessa intresserade åt af missionen anställda infödda arbetare, män och kvinnor, är af flera orsaker icke det bästa.

Skall Pucheng lämnas att leda sig själft så godt det kan? För min del hoppas jag innerligt slippa att än en gång nödgas bevittna, huru en väckelse dör ut af brist på missionärer, som kunna underhålla den heliga elden och föra de väckta in i Guds rike. Men hvarifrån skall hjälpen komma?

Broder och syster, som läser detta, känner icke du någon maning i ditt innersta att insätta ditt lif i arbetet för ett så högt mål som detta?

Hugo Linder.

Skuggor och dagrar från Yuncheng.

Missionens vänner önska ju, för att i förbön rätt kunna följa arbetet, ej endast veta de ljusa sidorna utan äfven sådant, som förorsakar sorg och smärta. Nyss ha vi genomgått några verkliga smärtedagar. Orsaken härtill är, att några af våra förhoppningsfulla troende flickor rest ifrån oss. Förhållandet är nämligen det att, när nu regeringen öfverallt i landet öppnar skolor, de ej ha nog lärarekrafter och framför allt ej lärarinnor. Därför kungjordes det i den dagliga tidning, som utgafs här, att staten ville bekosta 10 flickor, om de hade ett visst kunskapsmått, en 3-årig kurs i Peking.

Att söka reda på lämpliga flickor och eskortera dem till Peking anförtroddes åt en af missionsvännerna känd person, *Ma-nao* (Ädelstenen), som genomgått en af missionens skolor, genom enskilda vänners försorg fick ett års utbildning i en kristen skola i Peking och därefter under ett par år undervisade i en missionens skola, tills hon gifte sig med en framstående man — men hedning. Hon värfvade några af sina f. d. elever. Att vilja framåt i världen är ju något i och för sig ej orätt, men hvad som gör oss ondt, är, att dessa flickor nu komma under hednisk kontroll och helt och hållet i hedniskt umgänge, där frihetsandan mer och mer tränger in. Dessa flickor hafva varit gudfruktiga och snälla, och fruktan, att de skola gå bort från Gud, smärtar oss.

Ma-nao har gått slingriga vägar och ej samrådt med föräldrarna. I sista stund hindrades två af flickorna att resa, emedan föräldrarna bestämdt satte sig däremot; den ena af dem var förlofvad, och hennes fästman och svärmor förbjödo resan. Flickan blef sjuk af grämelse, och troligen har hon för framtiden ställt det riktigt svårt för sig genom att vilja tvinga sig fram.

En tredje, dotter till en "äldste", i en af våra församlingar, en verkligt snäll flicka, men alldeles bedårad af tanken att få resa till Peking, har rest emot sina föräldrars samtycke. Hon så godt som rymde från hemmet, under det fadern var ute på tältpredikan med missionär Tjäder. På omvägar fingo vi veta, att så snart fadern lämnat hemmet, ämnade hon resa. Vi sände då genast bud till honom, men han hade redan med herr Tjäder lämnat *Chiechow*. Budet upphann honom dock vid ett rastställe en mil från C. Fadern *borde* ha vändt om hem, men det gjorde han ej. Genom bref gaf han min man fullmakt att hindra dotterns afresa samt, om hon ej ville lyssna till honom, bedja mandarinen förhindra den. Så snart vi hörde, att flickan kommit till staden — hon tog ej, som i vanliga fall, in hos oss, utan reste direkt till den plats, där *Ma-nao* och de andra flickorna bodde i Socialistföreningens hus — sände vi bud efter henne men fingo till svar: "Skall komma i morgon". Morgondagen gick, och hon kom ej, vi sände åter bud men fingo till svar: "Jag kommer ej". Sådant skulle aldrig kunnat ske *förr!* — När hon ej på våra upprepade bud kom, samrådde vi med mandarinen. Han var mycket vänlig, insåg fullkomligt det orätta i att flickan reste och förklarade dessutom, att hon ej kunde få statsunderstöd, då hon ej examinerats. Han for direkt upp till den plats, där de bodde, för att förmana flickan. Detta var på tisdagen, onsdags middag skulle afresan ske. Jag var så genomolycklig och kände mig ej få någon ro, förrän jag själf fått råka flickan. Naturligtvis trodde vi dock, att mandarinens ord skulle gälla något. — När bibelkvinnan och jag på onsdags f. m. kommo dit, stodo vagnarna för dörren men voro ej packade. Vi gingo direkt upp till loftet, där flickorna bodde. Jag fick ett enskildt samtal med Chen-chu. Men hvilken förändring! När jag för en månad sedan talade med henne om samma ämne, var hon mjuk och mottaglig för skäl, *nu* hård och oböjlig. Hade då endast en par dagars umgänge med *Ma-nao* och de öfriga flickorna verkat detta! "Ser du ej det orätta att gå emot dina föräldrars förbud och resa så långt bort utan att ha hvarken Guds välbehag eller deras välsignelse?" "Föräldrar kunna också taga fel på Guds vilja, jag har så mycket bedit Gud angående denna sak och bedt Gud, om den vore mot hans vilja, taga bort längtan hos mig." "Men hvad har du som barn att först rätta dig efter? Jo, dina föräldrars bud. Ett annat tillfälle kan ju yppas för dig att få studera och det med dina föräldrars samtycke. Missionen kommer ju i höst att öppna seminarium." Inga skäl tagas emot. "Se, det är ej med mig som med de andra flickorna. De skola in i regeringens skola och komma sedan att tjäna staten, jag åter, har *Ma-nao* sagt, skall få komma i en kristen skola, densamma, som hon själf gått uti." "Det är ju godt och väl, men ser du ej synden i att rymma från hemmet? Dina föräldrar och framför allt din nära 80-åriga gudfruktiga farmor och blinda mormor komma att liksom Jakob säga: "I bringen mina grå hår med sorg ned i dödsriket." Hvad svarar flickan då? "Det visade sig vara Guds väg, att Josef kom till Egypten!" — — —

Jag gick nu för att samtala med *Ma-nao*. Hon visade sig fullkomligt oskyldig. "Det är ju ej jag, som bedt henne följa med." "Men ni borde väl samråda med föräldrarna?" "Hvar och en bestämmer för sig. Får hon ej resa, så dör hon, hon hoppar i brunnen. Jag vågar ej hindra och bära det ansvaret." "Rykte går ute i staden, att du liksom röfvat en flicka från hennes hem under faderns bortovaro för att taga henne med till Peking." "Det rår jag ej för." "Var ej mandarinen här i går?" "Jo, men han kan inte hindra, det är ej nu som förr; *då* kunde en mandarin hindra, han kunde *befalla*, men det är republik nu! Hon kostar för öfrigt ej staten något; de andra flickorna låna henne af de pengar, som gifvits för deras underhåll, de kunna spara på kläder och andra utgifter."

Efter en stund kom *Ma-naos* fader. "Herr Chang, anser ni det rätt af er dotter att taga Chen-chu med till Peking, när det är alldeles mot faderns önskan?" "Hvar och en är fri, hvar och en bestämmer för sig själf," svarar han i vrede. "Men hvad är detta för lära, herr Chang, skola vi göra om intet både Guds och människors bud, huru skall det gå?" Nu föll han till föga men vidhöll i alla fall, att flickan ej kunde hindras, och att fadern själf borde ha skrifvit till den det gällde. — Inte kunde jag med våld hindra hvarken Chen-chu eller de andra. Mitt hjärta blödde för dem alla; de voro bedragna af fienden.

Jag vet, att *Ma-nao* har många som bedja för sig; vi trodde en tid, att Guds Ande fått segra i henne, men nu synes hon längre bortkommen än någonsin. *Bedjen, bedjen* både för henne, hennes familj och de flickor, som stå under hennes inflytande! Alltsedan modern, som var ljuset och saltet i familjen, dog, har det gått utför med det andliga lifvet. Må Herren i sin nåd och kärlek låta dem uppvakna, innan det blir för sent! —

En dag, när mitt hjärta var mycket bedröfvadt, föllo mina ögon på en engelsk almanack, där det stod: "Prayer changes things" (Bön förändrar förhållanden), och så blef jag glad igen.

Det ofvan skildrade är ju en skuggsida, men, lofvad vare Gud, dagrarna öfverväga skuggsidorna.

I går foro bibelkvinnan, *fru Ma*, och en annan kvinna jämte en evangelist ut till byarna söder om Saltsjön för att under ett par tre veckor vittna om Herren. Fru Ma utbrast, då hon sade farväl: "Mantu-tsi kuai-loh" = hela magen är full af glädje!

Den bibelkurs, vi hade här för ett par veckor sedan, värmde oss alla. En ung kvinna, som under flera år stått på gränsen och ej tagit steget ut, fick Gud särskildt tala till; nu tyckas både hon och hennes man verkligen ha lämnat sig åt Gud! Svar på mångas böner.

Om ett par dagar hoppas vi få samla ett 20-

tal mindre läskunniga kvinnor till undervisning. Vi ha mycket bedit Gud om välsignelse och tro, att Gud skall gifva sådan. I går hade jag ett samtal med fru *Chia*, som för tillfället fyller bibelkvinnans plats. Hon sade: "Förr fruktade jag att vittna om Jesus; *nu* kan jag ej låta bli att vittna om hans frälsande nåd, det är något inom mig, som drifver på; — *jag vill ej komma tomhändt.*"

Hon är änka och bor i samma hem som en svåger och svägerska, de äro båda mycket emot evangelium, men sonhustrurna och en yngre dotter vilja gärna höra. "Härom dagen", berättade hon, "var en af sonhustrurnas lilla barn sjukt. 'Vi skola bedja', sade jag, 'och så föllo vi på knä. Jag lade händerna på den lilles hufvud, förehöll Gud hans löften, och huru han särskildt älskade barnen. Gud hörde; påföljande dag var barnet friskt."

Trångmålen och oron vid revolutionen tyckas ha fått vara till välsignelse och drifvit många nära Herren.

Till regeringens skola går jag två gånger i veckan och undervisar de två högsta klasserna i sång. Till gudstjänsterna komma hvarje söndag omkring 30 flickor. Förra söndagen började jag söndagsskola med dem; jag hoppas att de i fortsättningen vilja komma.

I sjukhuset här i staden ha vi fått *tre troende läkare*. Ett par af dem ha fått sin utbildning af en känd missionsläkare. "Knut", som jag ibland brukade omnämna vid mötena hemma, har plats på sjukhuset och önskar utbildas till läkare.

Motståndet tyckes i stort vara brutet. Många af den s. k. bättre klassen, såväl män som kvinnor besöka oss ofta.

Genom syskonen Hahnes och frk. Maria Björklund var det så roligt få hälsningar hemifrån. Tack! De äro nu i full gång på sin station. Så väl herr Wester som min man och jag äro lyckliga och friska.

Gå i hans vingård in, gladt gå åstad!
Där kräfs *din* tjänst och *min*; gladt gå åstad!
Tjäna i morgonväkt, klädd i kärleks arbetsdräkt!
Tjäna, tills sol sig släckt, gladt gå åstad!

Yuncheng, Mars 13. 1913.

Augusta Berg.

Utdrag ur bref.

Från Hancheng skrifver missionär *Rob. Bergling*.

Vår böne- och fastevecka på det nya året med medhjälparna och de frivilliga lokalpredikanterna på våra utstationer blef öfver förväntan närgående och rannsakande. Flera böjde sig under tårar, t. o. m. bittra tårar, för ordets och Andens rannsakande kraft och bekände synder och felsteg. Och de styfnackade, som ej ville låta ljuset tränga in i sina hjärtan, lade Gud ned på sjuksängen och förde dem ända till dödsporten, där han böjde deras sinnen och fick dem att ur *djupet* ropa till Herren om frälsning liksom till sina bröder om förbön. Så tydligt och uppenbart var Guds ingripande liksom ock bönhörelsen, att därigenom en viss "Guds förskräckelse" kommit öfver många. Men det har också skapat en tillit till bönens kraft, som på ett så tydligt sätt gjort sig gällande, att jag ej förut bland oss här sett något sådant.

Våra medhjälpare i asylen, skolan och gatukapellet m. fl. hade som en direkt följd häraf slutit förbund att hvarje e. m. kl. 3 mötas till bön om regn. Så vissa voro de, att Gud skulle svara, att evangel. Uang sade mig, då han häromdagen bad att få gå med till bönemötet: "Vi ha fattat beslut att icke upphöra att bedja, äfven om vi få vänta aldrig så länge, förrän Herren sänder oss regn." I tre veckor har nu bönemötet fortgått. Jag skulle önska, att I kunnat se deras segerstrålande ansikten, då vi dessa två dagar just erhållit så pass mycket regn, som jorden för tillfället behöfver. Ja, det inspirerar en att se på dem.

Missionär *H. Linder* i Tungchow-fu skrifver:

Det är smärtsamt tänka på, att hungersnöd måhända står för dörren. Spannmålen är redan nu uppe i fyrdubbelt pris, och det stiger dagligen. Jag inköpte i går hvete för 500 kr. till gosskolan m. m. för denna termin. Vi ha 31 elever. En af våra troende bönder omtalade, att de redan börjat använda blasten af söt potatis i hans hushåll. Folket börjar gripas af stor fruktan. Intet regn har fallit i dessa trakter sedan i maj 1912. Ständigt måste vi öka på matpenningarna åt våra medhjälpare; ja, resor och allt arbete fördyras. Vi hade åter i dag ett extra bönemöte. Det synes mig, som om kanske någon nöd behöfves för att böja folket. Självständighetstendensen skulle nog också lägga sig, om det blefve hungersnöd, och i så fall blefve äfven nöden en välsignelse. — Den andliga striden tillspetsar sig. Våra uppgifter bli svårare och våra bördor tyngre. På samma gång drager Herren Jesus fram ibland oss och vinner segrar. Många och stora bevis på Guds godhet ha vi haft. — Jag försöker att själf dagligen hålla morgonbönen. Tidsandan vill tränga sig på oss; att vi dagligen tillsammans med våra medhjälpare och de äldre gossarna komma i beröring med Herren, synes mig vara ett allt större behof och det enda, som kan ge oss en segerrik dag.

Bland Herrens nådebevis mot oss är den goda hälsa, han gifvit. Äfven min hustru, som i flera år här i Tungchow lidit och varit oförmögen till mycket arbete, har blifvit underbart stärkt. Jag har fått hjälp med räkenskaper, skolans ordnande m. m., och så tar min Maria en del af undervisningen utom sin Kindergarten samt ledningen af bibelkvinnornas arbete. Skolan är en tung börda för den, som har

händerna fulla förut, jag menar stationsföreståndaren. När skola vi få för våra gosskolor det, som vi så länge haft för flickskolorna: utländska lärarekrafter? Läkareverksamheten har gifvit oss mycken uppmuntran, fast den också upptagit mycket af tiden. Olga Svenssons såväl som egen praktik vill gärna växa, så vi måste inskränka den. Utan sådan verksamhet stå våra gästrum här i Tungchow vanligen tomma. Med sådan är det alltid lifligt, och både evangelisters och bibelkvinnors gåfvor tas i anspråk. Många af patienterna komma till mötena.

Att garnisonen här iakttagit ett så möstergillt uppförande, vågar jag delvis tillskrifva missionsverksamheten; mötena ha alltid besökts af soldater i ej ringa antal.

Af republikens framsteg märka vi just ingenting här i Shensi. Staten har öppnat ett stort antal opiebutiker i hvarje stad och köping. Alla som äga någonting, tvingas att bidraga till statsutgifterna och militärens underhåll. Ingen vågar därför visa, att han äger tillgångar. Handel och andra företag ligga också nere eller föra ett tynande lif.

Att vårt seminarium måste ligge nere är beklagligt. Af våra tre elever ha vi nu förlorat två, som sökt sig annan sysselsättning; den tredje går i skolan här, men han står ju öfver de öfriga klasserna. Jag fruktar för öfrigt, att det blir svårt att kunna behålla för missionen väl utbildade unga krafter: lockelserna till bättre förtjänst utom missionen äro nu stora.

Missionär *Henrik Tjäder* skrifver:

Lingpao, Honan, den 4:de mars 1913.

Här ha vi nu afslutat en 20 dagars mission i stora tältet utanför södra stadsporten. Väldiga skaror ha varit och lyssnat, och våra fem predikanter ha varit flitiga att så. Lingpao är en mycket liflig handelsstad med skeppsfart vid Gula floden, där de stora stråkvägarna Hankow-Haichow och Kaifeng-Hsian korsa hvarandra. Staden är liten och öfverbefolkad med smala gator, trånga gränder och mycket höga hyror. Af barn, grisar och gödselhögar finnes rik tillgång på smågatorna. Att staden ur sanitär synpunkt lämnar åtskilligt öfrigt att önska, behöfver ej tilläggas. Men äfven här måste odödliga själar frälsas. Och för dem alla har Jesus Kristus gifvit sitt lif och dyra blod.

Det har visat sig mycket svårt att försöka skaffa missionen ett lämpligt hus på denna plats. Bedjen med oss i denna sak!

Förra veckan var jag med två medhjälpare 40 li söderut till en ännu lifligare handelsplats vid den stora bifloden, köpingen Chue-chow-chiai, och utsåg plats för stora tältet. Dit afgår vår expedition i dag i och för en tio dagars tältmission bland myllrande skaror från de rika byarna på den väl bevattnade slätt, där köpingen är belägen. Bedjen att vi här må kunna vinna många själar för himlen!

Missionär *August Berg* skrifver:

Yuncheng den 12 april 1913.

Arbetet här i Yuncheng har på senaste tiden utvecklats högst betydligt. Då vi ej ha utländska arbetskrafter, måste vi begagna oss af infödda. Dessa äro ju ock de billigaste och i vissa fall att föredraga. Jag ville nu bedja att få underhållare för tvänne nya bibelkvinnor och trenne evangelister. Efter nuvarande lefnadsomkostnader behöfva vi 150 kronor för en bibelkvinna och 200 för en evangelist.

Om denna min begäran kan uppfyllas, skall jag uppgifva namnen på personerna i ett annat bref. Jag vet, att flera finnas, som vilja underhålla kinesiska medarbetare. Längre fram kommer jag nog med begäran om att få underhåll till en särdeles värdefull bibelkvinna, som vi nu anställt, och som vi hoppas få behålla. Hon är särskildt utbildad och kräfver nog större lön. Herren främje för oss våra händers verk!

För Jesu skull.

Berättelse för våra små missionsvänner.

III.

Djup, mycket djup var emellertid den nöd, de följande dag hade att genomgå. Men också genom den blevo de på ett underbart sätt burna av sin älskande Fader i himmelen. Nere vid floden kunde de ju icke stanna. De måste gå vidare. Vart, visste de icke. Under sin vandring träffade de på en liten gård. Dit gingo de in för att fråga, om de kunde få någon roddare. De blevo vänligt mottagna och fingo meloner att äta. Men i all hemlighet skickade gårdens ägare bud på i närheten boende boxare. Plötsligt höras ute på gården visslingar, rop och ett trampande såsom av många fötter. Genom det av säv flätade förhänget blixtrar ett svärd, och nästa ögonblick stå flyktingarna åter ansikte mot ansikte med boxarna. En fattar missionär Green i håret, kastar honom till golvet och trampar på honom, medan andra kasta sig över fru Green och fröken Gregg. Alla tre släpas så ut i smutsen på gården. Fröken Gregg tvingas att lägga ned sitt huvud på en sten, eljest använd att därpå bränna rökelse. Så hör man en röst ropa: "Vem vill hugga till?" Men andra röster få överhand och ropa: "Nej, vi föra dem först till huvudkvarteret." Det var icke utan en suck fångarna hörde detta. De hade så säkert trott, att de *nu* skulle få gå in i härligheten för att vara hos Jesus, och de hade känt en obeskrivlig frid och fröjd vid denna tanke. Ytterligare hugg och slag tilldelades dem, men en sådan övermänsklig kraft gavs dem, att de icke läto undfalla sig en klagan. Det var ju allt *för Jesu skull.* De orden tillviskade de varandra, så ofta de kommo åt.

De grymma boxarna bundo nu ihop på sina offer en arm och ett ben och buro dem på detta sätt med sig, upphängda på stänger. Också lilla John bars, bunden till händer och fötter, medan lilla Vera, med blott händerna bakbundna, fick gå bredvid. Den lilla flickan försökte esomoftast trösta sin mor med kyssar och ett vänligt: "Stackars lilla mamma!"

Till sist uppnåddes ett stort tempel — det var huvudkvarteret. Här buros fångarna in och lades på stråmattor, utbredda på golvet. Vakt hölls över dem av fem eller sex boxare.

Där de lågo på golvet, dessa Jesu Kristi tjänare, misshandlade, bundna och med värkande lemmar, voro de dock icke fyllda av bedrövelse utan kunde uppmuntra varandra att se uppåt och förtrösta på Herren.

Redan i soluppgången nästa dag började folk komma för att "titta" på fångarna, och i nära fyra dar gick det sedan till templet som en jämn ström av nyfikna, förvisso flera tusen. Att så bli beskådade, var icke det minst prövande.

Mat fingo de fångna, men hurudan mat? Jo, sådana frön, som givas åt kanariefåglar. I små skålar fingo de dagligen varsin portion av denna underliga föda, nätt och jämt så mycket, att de kunde livnära sig. För barnen i synnerhet var detta mycket kännbart, och de frågade åter och åter sin mamma, om de inte skulle få någon middag. Och så började de självmant bedja Jesus sända dem middag. Han hörde ock de små barnens i tro uppsända bön på det sätt, att besökande varje dag började föra med sig åt dem frukt eller kakor. Särskilt lilla Vera ville alltid dela med sig åt de äldre, när hon fick något gott, och ofta hördes hon säga, i det hon höll upp något till sin mors läppar: "Bit större, mamma, bit större!" Hon hade i sanning lärt sig glädjen av att giva.

Efter tre veckor kom en skara på flera hundra boxare till staden och begärde under mycket hot att få ut de fångna missionärerna. Men stadens myndigheter ville icke lämna ut dem. Och för att rädda dem gömde de dem i ett litet fuktigt, smutsigt rum längst in i templet. Här fingo fångarna visserligen vara i fred för nyfikna besökande, men i stället ofredades de oupphörligt av ohyra och råttor. Två dygn fingo de tillbringa i denna hemska omgivning. Men just vid ett tillfälle, då de äldre kände sig nära nog förtvivlade, lade lilla Vera sin hand i sin mammas och sade för att trösta henne: "Lilla älskade mor, vi ä' alldeles som Paulus och Silas i fängelset. Ä' vi inte?"

Både hon och lille John hade f. ö. genom att ha farit så illa blivit mycket dåliga.

Genom en vänligt sinnad kines hade underrättelse om missionärernas nöd och farliga belägenhet nått den brittiske konsuln i den stora staden Tientsin, och från honom kom nu en skrivelse till högste mandarinen med begäran, att de fångna skulle åtnjuta skydd. Till Tientsin var det emellertid ännu omöjligt att komma på grund av de stora boxarskaror, som överallt svärmade omkring, och så blevo fångarna förda tillbaka till Paotingfu.

Därvarande mandariner gav dem en ganska renlig och god bostad samt bättre föda, än de på länge fått. Lille John började också snart repa sig, men icke så Vera. Hon blev i stället sämre och sämre, men trots detta var hon glad och tyckte om att leka i den lilla trädgården utanför. En dag, då hennes mamma och tant Jessie sutto i hennes närhet och, ganska nedslagna till sinnet, språkade om den långvariga fångenskapen, såg den lilla flickan plötsligt upp och sade helt stilla: "Tant, Herren löser fångar." Och så fortsatte hon med sin lek. Några dagar förut hade de äldre tillsammans läst den psalm, där dessa ord förekomma, och de hade då talat om för barnen, vad de innehöllo. Nu kommo samma ord åter från lilla Veras läppar som ett budskap direkt från Gud och tröstade hennes kära.

Ibland, när hon kom ihåg det lyckliga hem, hon måst lämna, sina leksaker, sin gunga och annat, som hon aldrig skulle få återse, blev hon mycket ledsen, och modern sökte då trösta henne genom att påminna om, *varför* de fått genomgå alla sina lidanden. Och att hon förstod sin mamma, var tydligt, ty en dag utbrast hon: "Mamma, jag ä' så glad att jag får lida för *Jesu* skull!"

På grund av sin sjukdom tålde hon numer nästan ingen mat och blev med varje dag allt magrare och blekare. Svåra plågor började också inställa sig och efter dem medvetslöshet. Men ingen klagan lät lilla Vera under sin sjukdom undfalla sig. Ja, hon knotade inte, då hennes föräldrar icke vågade låta henne smaka de godsaker, som vänliga kineser då och då gåvo henne. Med djup smärta sågo missionär Green och hans hustru, hur deras lilla älskling tynade av. Rykten viskade, att engelska soldater skickats ut till deras räddning, och de kände det så svårt, att de kanske nu, då hjälpen var så nära, skulle mista henne. Men deras himmelske Fader förstod, vad som var bäst. Han hämtade det lilla trötta lammet upp i sin famn. Och han gav även de bedrövade föräldrarna nåd att mitt under sina tårar säga: "Gud är kärleken."

Endast ett par veckor efter sin femte födelsedag slutade lilla Vera sitt jordeliv. Hon hade i sanning fått giva sitt liv för Kina.

Fjorton dagar senare kommo de väntade soldaterna för att föra de fångna missionärerna till Tientsin. Deras general, som hört om lilla Veras död, hade skickat med dem en liten kista, och på en särskild båt fördes det lilla stoftet till Tientsin för att vila där på den engelska kyrkogården till den dag, då Jesus kommer igen för att församla de sina.

Hennes mor har omtalat följande om sin lilla flicka, då denna var endast två år gammal. Hon hade mycket vackert ljust, lockigt hår. Men kineserna tyckte inte, att det var vackert. I deras ögon är endast svart, alldeles slätt hår vackert. En dag, då Vera var ute och gick med tant Jessie, blev hon särskilt utskrattad för sitt hår. På aftonen, då hon satt till bords, förde hon plötsligt båda händerna till sitt huvud och sade: "Mamma, de skrattade alla åt mitt hår!" När hon efter måltiden föll på knä bredvid sin mor för att, innan hon gick och lade sig, bedja sin aftonbön, slutade hon alldeles av sig

själv med dessa ord: "Och käre Jesus, välsigna alla dessa människor, som skrattade åt mitt hår!" Så liten hon var, hade hon Jesu sinne, hans, som sagt: "Bedjen för dem som försmäda och förfölja eder!"

Hennes föräldrar, fröken Gregg och lille John uppnådde lyckligt kusten efter att *sju* gånger på ett underbart sätt av Herren ha räddats från döden, samt återvände till England för att vila.

Någon tänker kanske, att nu ville de väl aldrig mer resa tillbaka till Kina, där de lidit så oerhört. Jo, redan efter två år voro de redo att fara tillbaka och det till *samma* trakt, där de blivit så grymt behandlade. Jesu kärlek fyllde så deras hjärtan, att de just bland sina fiender och förföljare ville förkunna evangelium. Men när de först fingo syn på den stad, varifrån de måst fly, och sågo berget ovanför, kunde de icke låta bli att gråta. Varför gräto de? Så frågade lille John med undran. *Han* hade glömt allt. Och just att de ville komma tillbaka till denna plats — inte för att hämnas utan för att bevisa kärlek, grep kineserna. Detta banade mer än något annat väg för Jesu kärlek. Och under de tio år, som nu följde, hade de den glädjen att se den ene efter den andre av sina forna förföljare komma till tron på Jesus.

När boxarupproret utbröt, funnos i den trakt där de bodde endast 14 kristna; nu finnas där 214. Då fanns blott 1 kolportör; nu finnas 4. Då fanns blott 1 skola; nu finnas 25 byskolor. Då fanns blott 1 bibelkvinna; nu finnas 2. Då fanns blott 1 evangelist. Nu finnas 7 evangelister. Då fanns inom denna del av landet blott 1 stad öppen för evangelii budbärare; nu är det 7 städer, som ha öppnat sina portar.

Av tåresådden har blivit glädjeskörd.

Familjenotiser.

Vi hafva glädjen meddela, att Gud den 19 sistlidne mars skänkte syskonen Olga och Nils Svenson en flicka, *Edna Viktoria*, i Sianfu; den 24 s. m. syskonen Dagny och Robert Bergling en gosse, *Rudolf*, i Hancheng; samt den 14 april syskonen Edith och Ossian Beinhoff en dotter, *Evelyn Karin*, i Stockholm. Må Herrens nåd och välsignelse hvila öfver föräldrar och barn, och må missionens vänner i sina förböner ihågkomma dem inför Gud!

För S. M. K:s bedjande vänner.

Tacksägelseämnen: Att Herren hört bön om medhjälpare för gatukapellverksamheten i Yuncheng (sid. 66). Att insteg vunnits på sjukhuset (sid. 66, 68). Att motståndet bland de bildade klasserna synes brutet (sid. 67, 69). För dem, som sista tiden tagit steget ut i Yuncheng (sid. 66, 68). För väckelsen i Pucheng (sid. 67). För Guds Andes verk bland medhjälparna i Hancheng (sid. 69). För det regn, som till svar på bön fallit på flera platser inom S. M. K:s. fält (sid. 63, 69). Att fru Linder blifvit så underbart stärkt till sin hälsa (sid. 69). För den af missionär Tjäder omtalade tältmissionen (sid. 70). Att vår syster fröken Fredrika Hallin efter en god resa frisk och välbehållen anlände till Yuncheng den 3 april.

Böneämnen: Flera arbetare för den myckna skörden (sid. 67, 70). Manao och de flickor, som kommit under hennes inflytande (sid. 68). De 31 skolgossarna i Tungchowfu och därvarande Kindergarten (sid. 69). Verksamheten bland de sjuka (sid. 70). Att den nöds tid, som nu är inne, må bli till välsignelse (sid. 69). Att Herren må gifva våra bröder och systrar på fältet nåd och visdom till lösande af de svåra uppgifter, som i denna tid föreligga (sid. 69). Vår utresande syster, Ida Andersson. — De små, genom hvilka missionens stora familj nyligen blifvit tillökt (sid. 72). Missionens årshögtid.

Missionens årshögtid. Lördagen den 24 maj på aftonen anordnas ett välkomstmöte för missionens vänner å Hushållsskolan, Västra Trädgårdsgatan 19. Söndagen den 25 maj hålles på f. m. missionspredikan i Betesdakyrkan samt i några andra lokaler, och på e. m. firas den egentliga årshögtiden i Betesdakyrkan. I följande tidningsnummer hoppas vi kunna införa fullständigt program.

Breflåda.

Förfrågningar ha gjorts, hvilka af S. M. K:s missionärer, som före hösten eller under hösten komma att resa ut till Kina. Om Herren icke lägger hinder i vägen, hoppas följande syskon få återvända till fältet:

Missionär och fru G. A. Stålhammar, missionär och fru E. O. Beinhoff, missionär och fru Th. Sandberg, missionär och fru Andrew Ericsson samt fröknarna Anna Janzon, Frida Prytz, Maria Nylin, Agnes Forssberg och Anna Eriksson.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11,*
Göteborg.

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 10. Årg. 18. 15 MAJ 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Afskild af den Helige Ande. — D:r Motts besök i Kina. — Kinas regering begär de kristnas förböner. — Från Tungkwan. — Från församlingen i Hanchenghsien. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Till Kina återvändande missionär. — Missionens årshögtid. — Litteraturanmälan. — Redovisning. — Jullådorna.

Afskild af den Helige Ande.

Af *Andrew Murray.*

Apg. 13: 2.

Gud har sina egna planer med afseende på sitt rikes utbredande. Innan församlingen i Antiokia blef grundad, hade Gud bestämda planer med Asien och Europa. Salig den människa, som är invigd i Guds hemligheter och arbetar efter hans vilja! Ack, vi uppgöra alltför ofta själfva våra planer! Vi tycka, att vi veta så väl, hvad som skall göras, och vi bedja Gud hjälpa oss att göra det. Vi gå till Gud och bedja honom följa oss, i stället för att vi skulle bedja *honom* visa oss vägen. Vi minnas, hvad den Helige Ande säger i Apg. 13: 2: "Afskiljen åt mig Barnabas och Saulus för det verk, hvartill jag har kallat dem." Gud hjälpe oss att aldrig befatta oss med hans rikssak, *med mindre vi ledas af hans Ande!*

Nu lika väl som förr kallar Gud sina tjänare att göra hans vilja. Ännu i dag utgå befallningar från himmelen. I vår text står det: "Den Helige Ande sade." Så talar han ännu i sin församling. Han har ofta gjort det i vår tid. Han har kommit till enskilda människor och fört dem ut på arbetsfält, som andra till en början icke kunnat gilla, och ledt dem att begagna metoder, som icke tilltalat de flesta.

Den Helige Ande afskiljer ännu i dag tjänare för Herrens tjänst i både den yttre och inre missionen. På tusentals sätt gifver han sin närvaro tillkänna, men tyvärr förstå vi honom alltför litet.

Om någon vill fråga mig, om det är lätt att höra och förstå dessa befallningar från himmelen, vill jag svara: Det är lätt för dem, som stå i rätt förhållande till himmelen, som ha lärt konsten att tjäna Gud. När människor äro i nöd, mena de flesta, att Gud strax måste höra de böner, de uppsända till honom. De veta icke, att Gud blott kan uppenbara sin vilja för det hjärta, som icke har gifvit världen rum, utan som lärt att troget lyda och ära honom i hvardagslifvets småting.

Det säges om apostlarna, att sedan Gud hade uppenbarat sin vilja för dem, "bådo och fastade de". De tviflade icke ett ögonblick på att befallningen kom från Gud, och de åtlydde den med glädje, om de än i ödmjukhet kände sin hjälplöshet och oförmåga. Den Helige Ande kunde bruka dessa två män, som han själf hade afskilt, emedan de lefde i den rätta gemenskapen med honom.

Det är just detta, som måste vara förhållandet med en hvar, som vill arbeta i Herrens tjänst. Världens ande måste jagas ut ur hjärtat och Guds Ande taga sin boning därinne. Månne det icke är många kristna, som blott bedja Gud sända dem sin Helige Ande såsom en kraft i och för deras *arbete?* Men Gud har ett högre mål med oss. Han vill, att vi skola hafva den Helige Ande såsom en kraft *i våra hjärtan* och i vårt *lif,* en kraft, så att vi kunna förneka oss själfva, vända synden ryggen och följa Jesus.

Det finns människor, som till en viss grad äro utrustade med Anden vid förkunnelsen af ordet, men som sakna *Andens helighet och nåd,* och denna brist skall alltid visa sig i resultatet af deras verksamhet. En sådan människa kan visserligen föra andra till väckelse men aldrig lära dem att blifva Jesu sanna lärjungar. Hon kan åstadkomma en viss andlig rörelse. Men hennes verk står och faller med henne själf. Det är icke förblifvande. Den människa, som blifvit "afskild" af Anden, har lärt att säga:

"Fader, låt din Helige Ande få fullt herravälde öfver mig, i mitt hem, i mitt hjärta, i hvart och ett af mina ord och i hvar och en af mina tankar, i hvarje känsla gentemot min nästa!"

Gud hjälpe oss så, att hans Ande må få tränga in i vårt hjärtas allra innersta djup! Amen.

Dr. Motts besök i Kina.

Följande intresseväckande skildring har af sekreteraren för studentafdelningen inom Kinas K. F. U. M., F. S. Brockman, sändts till dr. K. Fries och af honom godhetsfullt ställts till tidningens förfogande. Det kan icke annat än väcka lof och pris till Gud.

Skrifvelsen, som är daterad Tokio den 2 april, har följande lydelse:

De två sist förflutna månaderna hafva varit de härligaste, jag upplefvat i Kina. Jag har varit tillsammans med dr. Mott under den serie af konferenser, som anordnats af "fortsättningskommittéen", och äfven varit närvarande vid de märkliga evangelisationsmöten, som han och mr. Eddy hållit för de studerande i regeringens högre skolor. I detta bref vill jag söka skildra de senare mötena.

Dr. Mott säger själf, att de öfvergå allt, hvad han erfarit under dessa tjugufem år i öfver fyrtio olika länder, och jag tror icke det ligger någon öfverdrift i denna uppgift.

Canton var den första stad, som besöktes. För mötena hade anskaffats den största teatern i staden. Fem tusen biljetter hade utdelats, hufvudsakligen till studerande i regeringens skolor. Jag infann mig första aftonen en stund före den utsatta mötestiden men hejdades vid dörren med tillsägelse, att det fanns ingen möjlighet att slippa in. Många studenter fingo vända om. Det var en gripande syn att se denna åhörareskara på omkring 3,000. Dr. Mott talade först en och en half timme och afslutade så mötet. Omkring 1,500 stannade kvar, och nu höll han ett andra föredrag, räckande nära på en timme. De två följande kvällarna höllos också möten för öfverfullt hus. Slutresultatet var, att öfver 800 sökare anmälde sig. Intresset öfversteg till den grad våra förväntningar, att vi antogo, att denna erfarenhet skulle utgöra ett undantag. Raka motsatsen blef förhållandet.

När man i Peking hörde, hur det varit i Canton, beslöt man att där uppföra en tillfällig samlingslokal, större än den i Canton. Denna byggnad med öfver 3,000 sittplatser blef öfverfull, och hundraden måste afvisas.

Vi hade icke planerat för några möten i Mukden, enär dr. Mott endast ämnat passera denna stad på väg till Korea. För att undvika en resa på söndagen, befanns dock, att han måste stanna öfver där just söndagen. Och denna stad tog då rekordet, i det att 5,000 voro närvarande redan vid det första mötet.

Sedan har, efter hvad jag tror, detta rekord ytterligare öfverskridits i Foochow, där mr. Eddy nu befinner sig. I går afton erhöll jag därifrån följande telegram: "Tusen sökare första dagen."

Evangelisationsmöten höllos inom följande stora student-centra: Canton, Hongkong, Tsinanfu, Tientsin, Peking, Paotingfu, Wuchang, Hankow, Anking, Shanghai, Nanking, Foochow och Mukden.

Det första mötet för kinesiska studenter i Tokio skall hållas nästa lördagsafton. Närmare uppgifter från Foochow hafva ännu icke ingått, men på de andra platserna har det sammanlagda antalet åhörare vid mötena öfverstigit 65,000 och antalet sökare uppgått till öfver 5,500.

Ett af de mest slående dragen vid dessa möten har varit regeringens öfverraskande, odelade intresse för saken. Detta tyckes ha varit grundadt på den djupa öfvertygelsen, att en republik är en omöjlighet utan en moralisk grundval, och att den kristna religionen är det bästa medlet för erhållande af denna moraliska grundval. I ett samtal med dr. Mott betonade president Yuan särskildt denna punkt. I Canton presiderade vid ett möte chefen för undervisningsväsendet som ordförande och provinsens högste domare vid ett annat. I denna stad introducerades äfven dr. Mott vid ett möte af utrikesministern, medan aderton eller tjugu af de högst uppsatte ämbetsmännen tagit plats på plattformen. I Peking lät chefen för undervisningsväsendet hälsa studenterna och professorerna, att han gaf dem det rådet att bevista mötena. I Tsinanfu berodde, mänskligt att säga, mötenas framgång på de bemödanden, som gjorts af guvernören Chow, förutvarande sekreterare inom amerikanska legationen i Washington, mr. Tsai inom utrikesdepartementet och mr. Hwang, föreståndare för provinsens högskola. Tack vare deras inflytande bevisades dr. Mott den utomordentliga artigheten, att provinsens landtdagsbyggnad ställdes till hans förfogande. På samma sätt öppnades genom myndigheternas tillmötesgående i Tientsin stadens största och bästa samlingslokal för dr. Motts möten. I Wuchang öppnade vicepresidenten Li Yuan Hung regeringens utställningsbyggnad för mr. Eddys möten. I Mukden iklädde sig guvernören själfmant hela kostnaden för uppförande af en särskild byggnad. Därvarande chefen för skolväsendet inledde mötena och betonade särskildt, hvilket tillfälle, som erbjöds för sådana, som frågade efter sanningen. I Paotingfu, där mr. Eddy endast kunde tillbringa en dag och först efter kl. 9 på aftonen kunde hålla ett möte för krigsskolans elever, kommenderade generalen och hans stab ut 1,600 kadetter och stodo tillsammans med dem under bar himmel i en bitande köld under mr. Eddys

föredrag. I Foochow enade sig chefen för undervisningsväsendet och föreståndarna för de olika regeringsskolorna om att ändra dagen för de examina, som skulle hållas, så att de icke sammanföllo med tiden för mr. Eddys möten.

Vi befinna oss verkligen i ett nytt Kina, som ställer sig välvilligt mot kristendomens utbredning. Ja, i stället för det gamla officiella motståndet mötes man öfverallt af det mest hjärtliga samförstånd och den mest välvilliga medverkan.

Mötena hafva alltifrån början karaktäriserats af en klarhet i framförandet af det evangeliska budskapet, som öfverträffar allt, hvad jag hittills bevittnat vid några evangeliska möten. I regel hafva dessa, eftermötena inberäknade, varat tre timmar. Intet ovisligt vädjande har gjorts till känslorna. Föredragen hafva varit sakrika, logiska, öfvertygande, klart visande såväl syndens fruktansvärda härjningar som Jesus Kristus såsom människornas enda hopp.

Lika omsorgsfullt, som dessa möten hafva förberedts, lika mycken omtanke och tid har gifvits åt att nu taga vara på de vunna resultaten. I de olika städerna hafva tillsatts kommittéer bestående af 100 till 150 kristna arbetare. Hvarje sökares namn och adress har antecknats, så att de nu kunna få tillfälle att deltaga i bibelklasser. I Canton bevista redan öfver 450 män de bibelklasser, som hållas hvarje vecka. Särskild litteratur har tryckts och utdelats bland sökarna. I några fall hafva missionsarbetare kallats från andra städer till vissa student-centra, så att de under de närmast följande månaderna kunna ägna hela sin tid åt detta viktiga arbete. Ett ordentligt program för religiöst och socialt arbete bland studenterna har uppgjorts för alla städer för denna tid intill sommaren. Dr. W. E. Taylor, genom hvars mästerliga anordningar mötena blifvit så lyckade, har nu helt och hållet befriats från allt annat arbete för att samarbeta med dessa kommittéer öfver hela landet. Det egentliga arbetet har, för att anföra dr. Taylors ord, börjat, i och med det att fälttåget slutat.

Det lider intet tvifvel, att de underbara resultat, som vunnits, i icke ringa grad äro att tillskrifva den samfällda bön, som under månader uppsändts för dessa möten. Af största vikt är, att de, som hittills hjälpt till genom sin bön, fatta, att deras välsignelserika förbön ännu är af nöden.

Vid genomläsandet af det nu skrifna kan jag icke annat än med smärta känna, hur ofullständigt jag beskrifvit dessa oförgätliga möten, dessa öfverfyllda samlingslokaler, dessa haf så att säga af ifriga, uppmärksamma ansikten. Jag har icke, såsom jag velat, lyckats framhäfva kontrasten mellan det förflutna och det nuvarande, den djupa betydelsen af detta nya tidsskede.

P. S. Den 9 april. Dr. Mott har nu hållit äfven sina möten för de kinesiska studenterna i Tokio. Öfver 350 sökare ha antecknats eller en tiondedel af hela det kinesiska studentsamhället. — Nyss ingången underrättelse från Foochow meddelar, att 2,000 sökare där hafva antecknats.

Kinas regering begär de kristnas förböner.

På anhållan af den kinesiska regeringen hölls söndagen den 13 april i Peking en kristlig gudstjänst, vid hvilken förbön frambars för Kinas välfärd under dåvarande kritiska förhållanden. Till denna gudstjänst infunno sig representanter för alla protestantiska missionssällskap i Peking samt en representant för presidenten.

Till alla provinsguvernörer och andra högre ämbetsmän, inom hvilkas distrikt funnos kristna, och likaså till alla ledare för kristna församlingar i Kina, utsändes torsdagen därefter ett telegram med följande innehåll:

Om förbön anhålles för den pågående riksförsamlingen, för den nyligen tillsatta regeringen, för det stundande presidentvalet, för republikens konstituerande; att regeringen måtte erkännas af de utländska makterna; att fred må härska inom landet; att kraftiga, dygdiga män må utväljas till beklädande af de olika ämbetena; att regeringen må hvila på en stark grundval.

Anhålles, att Ni vid mottagandet af detta telegram må meddela alla kristna församlingar i eder provins, att den 27 april har afsatts till bönedag för nationen. Må alla taga del i densamma!

Representanter för de högsta myndigheterna inom hvarje provins anmodades att öfvervara gudstjänsten den 27 april.

* * *

Betydelsen af ett sådant steg som detta från den kinesiska regeringens sida torde ej kunna öfverskattas. *Detta är första gången*, som världshistorien har att omförmäla, att en sådan vädjan utgått från en icke-kristen nation. Den har också hälsats med obeskriflig glädje af de kristna i Kina.

Våra länders kristna kunna också fröjdas med sina bröder i Kina öfver detta offentliga erkännande af kristendomen. Endast några få år hafva förflutit, sedan kristna missionärer föllo offer för boxarnes hat och raseri. Nu söker samma nations regering hjälp genom de kristnas förböner, därigenom offentligt erkännande nödvändigheten af bön och den kraft, som ligger i bönen. Vi hafva under de sist gångna tio åren bevittnat många förändringar i Kina, men ingen mer öfverraskande eller underbar än denna. Kristendomen håller utan tvifvel på att genomtränga detta stora land, och häri se vi icke endast svar på många böner och mycket arbete utan äfven en sporre att med ännu mer kraft och frimodighet gå framåt. Kina befinner sig i våra dagar i gryningen af ett nytt tidsskede. Må kristendomen därunder få utföra hufvudrollen! Må dess segrar bli ett medel att vända allas blickar — både de enskildas och folkens — till den enda religion, som kan fylla hvarje hjärtats och lifvets behof!

* * *

Från missionssällskapens sekreterare utfärdades till de kristna i hemländerna ett upprop att den 27 april förena sig med Kinas kristna i bön för det kinesiska riket. Särskildt i England och Förenta Staterna upptogs denna anhållan på det hjärtligaste. I katedraler, kyrkor, bönhus och söndagsskolor hörsammades kallelsen. Äfven i Sverige samlades man på många platser i förbön för Kina, dess regering och folk.

Från Tungkwan.

På grund af att denna stad inom några år kommer att bli en sammanknytningspunkt för järnvägslinierna från Shansi, Shensi och Honan, ha vi länge känt behof af att här få en lägenhet till missionsstation. Herren har nu gifvit oss en tomt med en god brunn och ett hälsosamt läge invid västra stadsporten, från hvars krön en utmärkt promenadväg sträcker sig ofvanpå stadsmuren med utsikt öfver den väldiga Gula floden.

Vid en promenad däruppe igår var det intressant att se tydliga spår efter revolutionsfejderna. Vid hvarje skottglugg fanns ännu namnet kvar på den firma eller familj, som var ansvarig för den portens försvar, och under gluggarna kvarlågo kullerstenshopar, ämnade såsom traktering åt de fiender, som vågade försöka bestiga muren.

Det vimlar af militär i staden, och den får nu på gymnastikplatsen lära sig att efter alla konstens regler bestiga stadsmurar och göra vådliga hopp utföre, m. m. Folket, som ser deras vighet, — säger sins emellan: "Hvilka tjufvar skall det inte bli af dessa!"

Det är det gripande i situationen i Kina, att nationen håller på att tillegna sig Västerns uppfinningar och skaffa sig dess resurser utan att äga den moraliska grund, som är nödvändig för ett rätt användande af dessa resurser. Enskilda bofvars djärfhet är ett förebud, till hvad som kan hända, när *nationen* en gång skall känna sig stark. "Visste den hvita rasen sitt eget bästa", skref en gång en framstående statsman, "skulle den ösa guld millionvis åt missionssällskapen, som försöka göra kristendomen till en makt bland Kinas folk".

I går återkommo två unga bröder, som varit i Yuncheng efter silfver till tomtens betalning. Endast genom Guds särskilda nåd såsom svar på mycken bön kan det gå att lyckligt bära med sig 15 kilo silfver en sådan sträcka. Två andra män, som fallit i röfvarehänder, mötte de på vägen, men själfva undgingo de att bli antastade. Vi känna mer och mer, huru beroende vi äro af att lefva ett lif af bön. Huru väl behöfva vi icke också hemförsamlingens förbön!

* * *

Herren vare lof, bönens makt börjar också bli känd i Kina. I går berättade en soldat följande: "Jag har hört om Gud i Sin-an hsien (Maria Petterssons station) och tror på Gud. Under revolutionskriget ingick jag i republikanska armén. En dag blef jag beordrad att gå emot den annalkande kejserliga armén med en depesch, som skulle försöka locka de kejserliga öfver på vår sida. Jag visste, att det gällde mitt lif. Men jag bad under hela vägen till Gud och anbefallde min själ i hans händer. Då depeschen vid framkomsten öppnats, rusade en mängd militärer på mig, sleto af mig mina kläder, riktade ett dussin bössmynningar emot mitt bröst och frågade, hvad jag vore för en bof. Jag anbefallde ånyo min själ i Guds hand, svarade dem lugnt och fick gå med en present af 2000 kash.

* * *

Jag har varit oviss, huruvida vi nu genast borde uppsäga den lägenhet, vi bebo, och försöka reda oss i den nyförvärfvade, oreparerad som den är. Då jag emellertid dessa dagar sett, hvilket utmärkt läge vår nuvarande lokal har, om den användes som gatukapell, belägen som den är midt på en affärsgata, där folket myllrar dagen lång, känns det svårt att helt och hållet flytta härifrån. Dessa hundratals soldater, af hvilka många förut äro berörda af evangelium, som de hört på andra platser, borde vi inte lämna utan andlig hjälp, då vi ha dem vid våra dörrar.

Jag har därför bestämt mig att behålla lägenheten kvar, men snygga upp den och pryda den med bibelspråk. Gatukapell böra vara tilldragande äfven i det yttre för att kunna "dra" folk. Det ser man i Yuncheng, där allt är fint och prydligt, och där man också har "fina" talare, tre evangelister, som enkom äro anställda för att vittna om Herren. Där lär det också vara åhörare, så lång dagen är, och ej minst, då den vackra Alladinlampan lyser om kvällarna. Men allt sådant kostar penningar. Det är ju dock så med allt krig, det andliga liksom det världsliga. Och vårt svenska folk, som är mäktigt af sådan hänförelse, som det visat, när det gällt fosterlandets intressen, har också äran af att, i förhållande till sin folkmängd, vara främst, när det gällt eröfringar för Guds rike i hednavärlden.

Här i Tungkwan är, som sagdt, det yppersta tillfälle till soldatmission, och jag undrar, om icke några bland missionens vänner i hemlandet skulle vilja tänka också på denna gren af verksamheten.

"Bedjen skördens Herre . . .".

Tungkwan den 1:a april 1913.

Hugo Linder.

Från församlingen i Hanchenghsien.

Särdeles nedslående voro en del af de erfarenheter, missionär och fru Bergling fingo göra strax efter återkomsten till sin station. Dels hade den gamla tvisten om *hvem som skulle vara den störste* åstadkommit splittring bland de infödda ledarna; dels hade frestaren farit illa fram med de sist i församlingen upptagna och följaktligen i nåden mindre befästade. Icke färre än 5 af de under revolutionsåret döpta hade återfallit i opielasten, hvarjämte en äldre församlings-

medlem för uppenbar synd måste uteslutas. Utan att gifva de fem tillfälle till upprättelse kände sig missionär B. icke berättigad att utesluta dem, och så öppnade han genast för dem efter samråd med församlingen opieasyl.

Att förhållandena nu betydligt ljusnat, därom vittnar följande från missionär Bergling insända meddelande:

... Den ånger, som ett par af de omskrifna opiepatienterna ha ådagalagt i förening med det rannsakande, pröfvande, tuktande och helgande sätt, hvarpå Guds Ande uppenbarade sig ibland oss under vår faste- och bönevecka i januari, har i hufvudsak skingrat molnen. Att dessutom få röna, hurusom våra 15 lokalpredikanter utan minsta ersättning med glädje uppehållit gudstjänsterna på alla utstationerna lika punktligt och samvetsgrant i missionärernas frånvaro som närvaro; ja, att de t. o. m. under sista året upptagit 2 nya predikoplatser, hvilka från och med detta års början räknas som utstationer, kan ju ej annat än glädja och uppmuntra.

Att af räkenskaperna vidare finna, att församlingen trots mycken brist och *dyr tid* under de sista 2 åren nedlagt omkring 400 kronor på verksamheten, hvaraf ungefär halfva summan gått till dess egen utstation i staden Ichuan (12 sv. mil norr om Hancheng), är ju ock glädjande.

Att vidare få höra, att mellan 20—30 församlingsmedlemmar ganska ofta varit ute på marknader och i grannbyar för att vittna om Herren och sälja böcker, samt att våra bibelkvinnor, som vid upproret blefvo utan anställning, ha gått omkring och hållit möten i hemmen och tjänat Herren, eftersom tid och krafter medgifvit, detta, m. m. sådant är ju en verklig orsak till uppmuntran.

Att så undan för undan få se nya bevis på, huru välkomna vi verkligen voro, och hvilket värde de sätta på att ha oss ibland sig, har kommit oss att "tacka Gud och fatta mod". — Medan det från många platser, från, snart sagdt, hela riket, klagas öfver, att församlingarna vilja frigöra sig från den utländska ledningen, och fastän agitatorer för denna riktning också varit här i vinter, hade de dock, utan mitt åtgörande eller ens min vetskap, blifvit tvärt och snöpligt bortvisade med det beskedet: *"Vi känna alltför väl vårt stora behof af våra utländska bröders och systrars ledning."*

Så ha vi ock att med glädje konstatera, att Gud under opieasylarbetet gifvit oss många uppmuntringar. Utan asylarbetet vet jag dock icke, huru det hade varit. Till skillnad från hvad jag hör och läser om från andra af våra stationer, måste jag med sorg säga, att jag aldrig sett större liknöjdhet för vårt budskap bland de utomstående här och i Hoiang än denna vinter.

Härmed har jag gifvit dem, som med intresse följa vårt arbete, en liten inblick däri, och ber jag härmed att med församlingar, medhjälpare och kamrater få vara innesluten i edra förböner.

Hancheng i mars 1913.

Eder för Herren och Kina
Rob. Bergling.

Axplock från fältet.

Br. *Verner Wester* berättar från Yuncheng:

Vi hade ett mycket dyrbart stormöte denna gång. Det är underbart att se, hvilken förändring denna förr i andligt afseende så hårda stad genomgått.

Vårt gatukapell är fullt i regel hela dagarna, och de tre bröder, som ha detta arbete, ha fullt upp att göra. De sälja ofta för ända till 600 kash böcker om dagen.

I söndags åtta dagar hade vi en skioptikonförevisning här. Den blef mycket lyckad och hade samlat kapellet alldeles öfverfullt af särskildt inbjudna, som under en och en half timme fingo höra en kraftig predikan till bilder ur Jesu lif af en diakon från Eng. Bapt. Miss. i Hsian, nu på väg från dr. Mott's konferens i Peking. Han var en predikant som få. Följande dag var allt, både förevisning och predikan, mycket utförligt och trefligt refereradt i tidningen!

Missionär *August Berg* skrifver den 8 april från Yuncheng:

Vårt stormöte afslutades i går. Det var alltigenom ett godt möte. De fyra, som döptes, voro Chia ku niang och hennes man (Chang ling-er), Kwoh H'ais hustru, Ni-er, och gubben Tu från Sin-Chwang. Tolf dopkandidater antecknade sina namn. I dessa dagar har regn fallit, som gör det möjligt att så bomull, majs m. m. Ännu kostar brödet 48 kash pr skålp. Allt annat i proportion.

Br. *Axel Hahne* skrifver från Ishih den 9 april 1913.

Vi skyndade från Yuncheng efter en eftermiddag där och hastade "hem" till Ishih, dels emedan vi längtade hit, dels af en naturlig drift att vilja öfverraska. Och öfverraska, det gjorde vi också riktigt. Ingen hade en aning om vår ankomst just då. Det kändes i själfva verket, som om vi endast varit borta en tid i Yuncheng eller på någon annan närbelägen plats och nu kommit åter. Alla våra saker stodo också precis, som vi lämnat dem, åter ett bevis på Guds faderliga omvårdnad.

Jag har nu besökt hela fältet en gång, i det jag gjort söndagsbesök i de 4 kretsarne utom stationen och varit på stationen två söndagar. Icke är det just så mycket, som uppmuntrar, men på samma gång måste man tacka Gud, att det är så bra, som det är, då man erinrar sig, hvilken sållningens tid det varit. I söndags voro Anna och jag i P'ei-chuang, vår största utstation. Jag hade 4 möten inber. nattvardsmöte. Tröttande men outsägligt dyrbart att få bära vittnesbörd om Herren!

I morgon resa Anna och bibelkvinnan ut till några kristna i en by, 2 sv. mil härifrån. Dessa ha visat en rörande trohet mot Herren under denna svåra tid. Så nog finns det också ljuspunkter.

Br. *Malte Ringberg* skrifver från Honanfu:

Dr. Jenkins i Si-an fu är allvarligt sjuk i tyfus. Hans kamrat, den mycket sympatiske unge dr. Ro-

bertson, har dött i samma sjukdom.* Stor torka råder här till stort och allmänt bekymmer. Nödår torde ej kunna undvikas, äfven om regn kommer.

För några dagar sedan levererades en stor batalj med röfvarne i Loong-men, hvarvid ett 100-tal stupade. Flera officerare svårt sårade.

Fru *Maria Linder* omtalar från Tungchowfu:

När jag var i Chefoo, hörde jag om det goda, som Kindergarten på Tempel-Kullen hade uträttat i öppnande af hemmen för missionärerna, och så kände jag mig ledd att försöka samma arbete här. Det blef också möjligt, emedan Herren skickade bibelkvinnan Li's dotter hit att hjälpa mig i arbetet. Jag fann henne istånd att lära sig allt hvad jag undervisade henne i. Först fick hon lära sig sy utländska kläder åt mina barn, och det gör hon nu alldeles utan min hjälp. Sedan lärde jag henne, hvad hon behöfde för Kindergarten, och så apterade vi ett rum till skolrum, prydde väggarna med prof på handarbeten och alla möjliga bibliska och andra taflor, så det blef riktigt inbjudande.

Den dag, då vi öppnade, var det fullpackadt, och alla voro mycket intresserade. Barnen voro förtjusta, och alla önskade komma, men i grund och botten äro föräldrarna fortfarande rädda för oss, d. v. s. vår lära, så bara nio fingo komma regelbundet. Andra finnas, som äro med ibland, och alla tycka mycket om skolan. De komma på morgonen och gå hem kl. tolf, så de äta ingen måltid här.

Skolan pågår inte på eftermiddagen. Li tachie gör det mesta af arbetet, emedan jag undervisar två klasser i gosskolan i biblisk historia. Vi ha 31 gossar och bara en lärare, så både evangelisten och jag måste hjälpa till med undervisningen i det ämnet.

Brefafdelningen

Yuncheng, d. 31 mars 1913.

Kära missionsvänner!

Frid!

Vi ha lyckliga dagar i Yuncheng nu! Jag har aldrig upplefvat sådana förut. Det är edra och våra gemensamma böner, som Gud nu så härligt besvarar. Allt sedan vårt gatukapell öppnades, har Herren kommit med uppmuntringar. Först och främst ha vi alltid fullt med åhörare. För det andra sitta de så stilla och uppmärksamt och lyssna till hvad som predikas. För det tredje kommer en då och en annan då och säger sig vilja tro på Jesus. I går kom en man från Shanchow, som här i staden säljer cigaretter, och sade, att han vill tro på Jesus. Flera dagar i rad har han lyssnat till predikan. "Men hur skall det då gå med din handel?" frågade jag honom. "Jag har på tre dagar ej sålt några cigaretter," blef svaret. "Jag känner i mitt hjärta, att jag ej kan göra det." En af stadens fotografer kom i går och sade: "Jag vill köpa ett par böcker och ge mitt biträde". Ombedd att låta honom gå till gatukapellet, svarade han: "Ja, det är just där, som han har hört läran. Han går jämt och ständigt dit och säger, att han ovillkorligen vill förena sig med församlingen." Flera sådana exempel skulle kunna framdragas. I förgår kväll, då vi efter mötets slut sålde böcker, kom en välklädd man fram och valde ut en bok af hvarje slag. Han brydde sig ej om priset. Till sist sade han: "Och så vill jag ha ett Markus' evangelium!" Han lämnade fram en silfverdollar att betala med. I går satt han vid min sida under gudstjänsten. Han var från Chihli och har i Peking hört mycket af evangelium. "En sår, och en annan skördar."

Vidare vill jag påpeka, att "vi ha ynnest hos allt folket". Man vet, hur motsatsen försvårar arbetet. I går gåfvo vi en skioptikonförevisning. Kapellet var alldeles packadt, och från de flesta ämbetsverken voro en hel mängd herrar. För öfrigt soldater, handlande, handtverkare, studerande, kvinnor och barn. Och alla fingo de se och lyssna till den aldrig gamla, alltid evigt nya berättelsen om "Ordet, som vardt kött och bodde ibland oss, full af nåd och sanning". Vi skola nu försöka att taga vara på frukterna och om möjligt samla de intresserade till särskilda klasser. Ordet faller ju i olika jordmån, men tiden skall utvisa frukterna. Vi så och vattna och lämna åt Gud att fullborda verket i själarna.

Det är en välsignad förmån att få vara i detta land nu. Dagarna räcka ej till för allt det arbete, som hvarje morgon föreligger en. Men det går så lätt i alla fall, ty Herren uppfyller dem med jubel. Hvad kinesen i alla fall är för en treflig människa att ha att göra med! Godmodig, vänlig, sällskaplig, treflig på allt sätt! Jag har aldrig kunnat fatta, hvarför personer ha motvilja och fördomar mot detta folk. Deras hjärtan äro lika våra, mottagliga för godt såväl som ondt. Må alla vännerna vara "i bönen ihärdiga!" Våra medhjälpare behöfva i synnerhet kommas ihåg. Ett arbete som detta tar i längden på krafterna, och de behöfva få nytt mod och ny nåd för hvarje dag, så att det ej blir ett slentrianarbete. Blir det så, då är välsignelsens källåder snart tilltäppt.

Med de hjärtligaste hälsningar till alla våra vänner,

I Herren tillgifne

August Berg.

Till Kina återvändande missionär.

Till bönemötet i Betesdakyrkan, tisdagsaftonen den 6 d:s, hade en ovanligt stor skara missionsvänner infunnit sig. Detta bönemöte skulle nämligen också blifva ett *afskedsmöte.* Denna gång var det

* Enligt senare ingången underrättelse lär äfven dr. Jenkins ha aflidit.

öfver missionär *Gustaf Adolf Stålhammar*, missionsvännerna önskade få nedkalla Guds välsignelse, innan han åter anträdde utresan till Kina. Många och dyrbara minnesord gåfvos, och brinnande böner uppsändes för så väl den käre utgående brodern som hans familj. Fru Stålhammar hoppas i höst få resa ut. Några varma afskedsord uttalades ock af missionär Stålhammar. Han ville särskildt påminna om de orden i Ebr. 13: 20, 21: "Fridens Gud . . . göre eder *skickliga* i allt godt verk" samt om Ebr. 12: 28: "Vi hafva *ett rike*, som *icke kan bäfva*."

På onsdagsaftonen kl. $^1/_2$ 8 var åter en stor skara vänner samlad nere vid Skeppsbron för att få säga den käre resenären ett sista farväl. Och då ångaren lade ut, uppstämdes från kajen först: "Han leder mig", så "Tryggare kan ingen vara" och till sist: "En tillflyktsort är urtidens Gud".

Förvisso vilja missionens vänner inför "all hugsvalelses Gud" frambära icke blott den nu utresande brodern utan ock hans maka och deras två små gossar, som för sin fostrans skull måste lämnas i hemlandet.

Missionens årshögtid. Det hade varit vår förhoppning att i detta nummer kunna delgifva missionsvännerna ett fullständigt program för högtiden, men ovissheten angående några af dem, som skulle tala, nödgas oss att hänvisa till den annons, som dagarne före årshögtiden kommer att införas i Sv. Morgonbladet och Stockholms Dagblad.

Litteraturanmälan.

Vi fästa uppmärksamheten på en nyligen utkommen bok: "Kritiske tider i Chinas historie. Revolutionen 1911—12. Dr. Sun Yat-Sen". Af M. Wolff, Pris kr. 1.

Bethesdas Forlag. Köpenhamn. Lutherstiftelsens Boghandel. Kristiania.

Direkt från utgifvaren, fröken M. Wolf, Thomgade 7 Kolding, Danmark, fås 11 ex. portofritt, om 10 kr. insändas per postanvisning.

Redovisning

för influtna medel till »Svenska Missionen i Kina» under april månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
421.	Ch. A., Vadstena	10: —
422.	A. H., Mariestad	125: —
423.	E. & M. K., Göteborg	100: —
424.	Onämnd gm M., Göteborg	20: —
425.	M. M., Bankeryd	30: —
427.	O. G., Grycksbo	5: —
428.	G. W., Ystad	4: 45
429.	Onämnd, Tranås, gm K. B.	10: —
430.	Sparbössa från Jönköping, gm. I. A.	7: 76
431.	Från K. B., Tranås	50: —
432.	Kollekter & sparbössemedel gm J. N., Umeå	80: —
433.	Sparbössemedel från J. S., Södertälje	8: —
435.	Onämnd, gm J. H., »	40: —
	Transport	490: 21

N:o		Kr. Ö.
	Transport	490: 21
437.	C. M., Ystad	25: —
438.	I. J., Maramö, Vernamo	10: —
439.	Östra Härads Kristl. Ungdomsförbund gm A. S. till C. Bloms underhåll	300: —
442.	H. B., Sthlm, till utgifter i Kina	10: —
443.	G. S., » till E. Folkes underhåll	1,000: —
444.	Joh. 10: 16	600: —
445.	A. C. & E. Ö., Edesta, gm Ö.	10: —
447.	Behålln. från en Hultmanskonsert i i Hackvads kyrka gm A. N.	21: 80
448.	A. A., Fillsta, Genvalla, från 10-öresafton i G.	5: 50
449.	Kollekt i Katrineholms kyrka $^{16}/_3$ gm R. H.	8: —
450.	Kollekt i Fornåsa kyrka $^{26}/_3$ gm G. E.	8: 72
451.	G. E., »	14: 20
452.	A. J. gm G. E., Fornåsa	5: —
453.	A. B., Sthlm	300: —
454.	M. J., Vedum, gm F. G. D., Götene	30: —
455.	Kinamiss.-gruppen i Gbg till E. Ohrlanders underhåll gm I. F., Göteborg	225: —
456.	Missionsvän, gm I. F., »	50: —
457.	E. S., Ljungby	123: 50
458.	C. J., Kuleby, gm A. B., Barkerydsby	40: —
459.	»Samlen eder skatter i himlen», Matt. 6: 20.	50: —
460.	»Herrens pengar»	100: —
461.	Hj. S., Uppsala	25: —
462.	L. M. F., till M. Nylins underhåll gm S. R., Göteborg	300: —
463.	H. B., Åstorp	10: —
467.	K. P. gm A. O., Norderö	10: —
468.	A. O., Backen, »	5: —
469.	Elfkullens Husmodersskola, Jemhögsby	33: —
471.	S. S., Hagestaborg per Löderup	50: —
472.	M. R., Växjö	40: —
473.	Kollekt i Ulriksdal gm D. K., Hvetlanda	10: 50
474.	Ungdomsfören. i Ulriksdal gm D. K., Hvetlanda	10: —
475	Mfg i Ulriksdal gm C. A. A., Björkeryd	10: —
476.	J. P. K., Ederyd, Björke, Nässjö	10: —
477.	Ungdomsf. i Mörteryd gm A. J., Eksjö. Ef. 2: 10.	61: —
478.	Kollekt i Näsby gm C. N. N., Smål. Hellinge	5: —
478.	Mfg i Näsby gm E. K. d:o	15: —
480.	Kollekt i Hvetlanda gm V. P.	5: —
481.	» » Myresjö » J. P. N.	9: 75
482.	» » Landsbro » K. J. H.	10: 70
483.	» » Näfvelsjö kyrka gm C. O., Lannaskede Brunn	11: 22
484.	Kollekt i Naglarp gm C. O., Lannaskede Brunn	9: 50
485.	Kollekt i Kåge d. $^3/_4$ gm A. B., Skellefteå	23: —
486.	» » Ersmark $^4/_4$ gm A. B., »	16: 77
487.	» » Skellefteå kyrka $^6/_4$ gm A. B., Skellefteå	50: —
488.	Kollekt i Innervik $^8/_4$ gm A. B., Skellefteå	16: 53
489.	Kollekt i Bergsbyn $^9/_4$ gm A. B., Skellefteå	15: 56
490.	Kollekt i Ursvikens kapell $^{13}/_4$ gm A. B., Skellefteå	29: 17
491.	Kollekt i Sävenäs $^{13}/_4$ gm A. B., Skellefteå	26: 76
492.	Kollekt i Medle $^{14}/_4$ gm A. B., Skellefteå	26: 11
493.	Behållning vid kinasamkväm på K. F. U. K., Skellefteå	49: 20
494.	Sparbössemedel fr. Skellefteå gm A. B.	27: 21
495.	» » Kåge » d:o	4: 71
496.	» » Ersmark » d:o	2: 71
497.	» » Sävenäs » d:o	10: 81
498.	» » Medle » d:o	2: 72
	Transport	4,368: 86

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	4,368: 86	
499.	Kristl. Ungdomsf. »Liljan» gm A. P., Genvalla	25: —	
500.	Mfg »Hednakvinnors Vänner» i V. Ryd gm A. J. Y., Tunarp & Rydsnäs	50: —	
501.	K. F. U. M s Miss.-krets, Gbg. till And. Erikssons underhåll gm I. W.	175: —	
502.	Kollekt i Vänfors gm J. S, Spöland	19: —	
503.	H. N:s sparbössemedel gm J. S., »	1: 25	
504.	Kollekt i Spöland gm N. J. S. o. F. Ö.	14: —	
505.	Från K. L. K., Vännäs	5: —	
506.	Kollekt i Umeå landsf.-ng gm O. A.	15: 96	
507.	» » Strand gm H J. & F. Ö., Spöland	8: —	
508.	Kollekt i Vännäs by gm F. Ö., Spöland	9: 50	
509.	Resebidrag till J. Th. Sandberg från F. Ö., Spöland	20: —	
510.	C. Th. Å., Skellefteå	10: —	
511.	Från kaffeservering i Skråmträsk gm K. O. H.	20: —	
513.	»Tackoffer»	15: —	
514.	O. S. gm J. S., Hästö. »Herrens del»	15: —	
515.	Blasieholmskyrkans Ungd.-f:ngs miss.-krets gm M. L. W.	8: 15	
516.	Kr. Ungd.-f:g i Torpa gm A. P. J., Ramfall	20: —	
517.	K. F., Sthlm	150: —	
518.	Malmbäcks mfg gm C. E. B.	30: —	
519.	»Ett löfte åt Herren» från M. J., Herrljunga gm M. F.	2: —	
520.	Onämnd, Herrljunga, gm M. F.	1: 50	
523.	O. J., Orrviken	75: —	
524.	Onämnd, gm A. K., Linköping	100: —	
525.	Ö. & V. arbetsföreningarne, Jönköping gm E. H.	100:	
526.	Kollekt vid M. Nylins besök i Umeå gm J. N.	10: —	
527.	Barkeryds församl.-gs konfirmander gm A. B.	12: —	
528.	Tackoffer fr. A. P. i Rödja gm A. B.	5: —	
529.	Visby Femöresf. gm M. S.	25: —	
530.	Från H. Ö. »Ett löfte», gm M. S.	50: —	
531.	Från G. B. »En skuld till kinamissionen», gm M. S.	5: —	
534.	Ödeshögs syförening, gm J. W.	100: —	
535.	Linides fruntimmers arbetsf. gm C. C.	70: —	
536.	Onämnd	30: —	
537.	A. J., Orrviken	1: —	
538.	A. O., »	2: 33	
539.	Lilla Jacks sparbössa, gm E. B.	1: 65	
540.	»Ur en bössa»	3: 25	
541.	Kollekt vid E. Folkes besök i Huskvarna gm S. S.	75: 38	
542.	Från N. O. på hans 75-årsdag, gm S. S.	10: —	
543.	Behållning från miss.-studiekursen i Södertelje 1913 gm C. S.	37: 03	
544.	Onämnd gm C. S., Södertelje	5: —	
545.	» sparbössa	2: —	
548.	Kollekt i Sköfde gm K. G. K.	50: —	
549.	Sparbössemedel fr. A. E., Sköfde	6: 40	
550.	Diverse sparbössor från Sköfde gm K. G. K.	1: 50	
551.	Skärfsta syförening gm E. G., Sollefteå	15: 01	
552.	I stället för v. h. af d:o »	10 —	5,785: 77

Särskilda ändamål:

426.	J. F., Ullervad, till R. Bergling att användas efter godtfinnande	125: 50	
434.	K. B., Tranås, 1 års underhåll för Kuota-cheng	150: —	
436.	M. P., Göteborg, till skolgosses underhåll	25: —	
440.	K. M. A., gm R. L., till Puchow flickskola	500: —	
	Transport	800: 50	
441.	Betels Barn-mfg., Malmö, gm P. E. D. till Chai-Hsio-Ju	45: —	
446.	»Välsigne Han!» Till 3 gossar i Sinan skola	150: —	
464.	Gm J. F., Ullervad, insaml. gm konsert på Torsö kr. 25: 96; kollekt i Mörtevik & Jula kr. 7: 67; till R. Bergling att använda efter godtfinnande	33: 63	
465.	Sågkvarns jungfruför. till A. Erikssons utstation	40: —	
466.	H. T. & E. B., till evangelist i Yuncheng i stället för Wang	50: —	
470.	A. T., Hälsingborg, 1/2 års underhåll för Liu Pan-hsi	25: —	
512.	Tionde, Skellefteå, till Barnens hem	200: —	
521.	P. E. W. till Chang Hsio-hais underhåll	20: —	
522.	H. T., Linköping, till Fu-hsias underhåll i Sinan	15: —	
532.	A. L. & H. N., Köping, gm A. H., till Barnens Hem	5: —	
533.	A. N., Sthlm, Grundplåt till nytt predikotält	10: —	
546.	Hednavänners allians till Lo Te-tao's underhåll 1/4 år fr. 1 april gm Th. T.	62: 50	
547.	Lilla Ruths portmonnä kr. 2: 50 »En svensk afgud» till Kina » 3: 15 » » » till d:o (79 Pf) —: 60	6: 25	
553.	E. A. L., Undersåker, till A. Bergs verksamhet	10: —	
554.	Sparbössemedel från Undersåker gm G. H. till A. Bergs verksamhet	20: 75	
555.	Sparbössemedel från 4:de kl. i Boda folkskola till gosskolorna i Kina gm J. H., Sandsjö	11: 33	1,504: 96

Summa under april månad kr. 7,290: 73
Under januari—mars månader » 25,624: 23
Under januari—april månader kr. 32,914: 96

Till de nödlidande i Kina.

L. E., Stockholm 10: —
C. B., » 5: —
Summa kr. 15: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Gud har så sammanfogat kroppen, att — — — — lemmarne må hafva omsorg för hvarandra."
I Kor. 12: 24, 25.

Jullådorna.

De vänner, som i år vilja vara med om julsändningen till Kina, ombedjas att godhetsfullt insända julgåfvorna under tiden 15—20 maj med följande adress:

K. F. U. M.

S. M. K. *Parkgatan 11, Göteborg.*

Som det lätt kan uppstå svårigheter att upprätta för tulldeklarationen nödvändiga innehållsförteckningar, bedja vi vänligen, att gifvarna måtte åsätta *hvarje* paket en fullständig prislista, som borttages vid packningen i Göteborg.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

Med detta n:r följer som bilaga: Redogörelse för svenska missionsförbundet.

N:r 11. Årg. 18. I JUNI 1913. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Malmtorgsgatan 8. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Guds kännedom. — Mera från tältpredikan i Lingpao-distriktet. — Seger i Pucheng. — Vederkvickelsens tider från Herrens ansikte. — Brefafdelningen. — Årsmötet. — Tacksägelseämnen. — Böneämne. — "Lisas resa i Kina."

Guds kännedom.

Efter ett föredrag af Mr. S. H. Oldham (Sekr. vid världskonferensen i Edinburg).

Vid slutet af sitt jordiska läroämbete sammanfattade vår Herre och Mästare i det korta och dock så innehållsrika ordet: *Hafven tro på Gud*, allt hvad han med gudomligt tålamod lärt sina lärjungar. Mark. 11: 22.

För de flesta människor är den omgifvande världen verkligare än vår Gud. Deras lefnadslopp synes dem bestämdt genom oemotståndliga naturkrafter. Man står rådlös inför alla problem och känner sig förlamad vid alla ansträngningar att lindra den stora andliga och lekamliga nöden. Huru olika var däremot den ställning, vår Herre Jesus intog till dessa ting! För honom var Gud "allt i alla". Och det allt förhärskande i Kristi tankar om Gud var otvifvelaktigt å ena sidan: den med evig kärlek älskande Fadern; å andra sidan: Guds oinskränkta herradöme, hans outsägligt stora makt, ära och majestät. Den Gud, som vår Frälsare kände, var den Gud, som i Gamla förbundet uppenbarat sig såsom den Evige, såsom världens skapare, hvilken himlarna icke kunna rymma, härlig och helig, oförliknelig i majestät, obegriplig i vishet, oändlig i kraft och makt, "en hjälp i stora bedröfvelser" (Ps. 46: 1). Emedan de hebreiska profeterna så lärt känna sin Gud, kunde de utan att förtvifla åse, huru de mäktiga rikena på andra sidan Eufrat tillväxte och utvecklade sig, dessa riken, som efter mänskliga beräkningar skulle göra slut på det utvalda Gudsfolkets tillvaro. Hören t. ex. dessa ord: "Se folken äro såsom en droppe i ämbaret och såsom ett stoftgrand på viktskålen. Se han lyfter öarna såsom ett dammkorn", Es. 40: 15. "Besluten ett råd, och det varder till intet. Talens vid, och det består icke, ty här är Immanuel", Es. 8: 10.

Cyrus, den hedniske monarken i ett af de största riken, som i världshistorien omnämnas, var för män, som ägde en sådan kännedom om Gud, blott ett verktyg, hvarigenom Gud utförde sina planer, och om hvilket han kunde säga: "Han är min herde och skall fullkomna all min vilja", Es. 44: 28. Behöfva vi icke just nu för tiden en sådan modig, utmanande tro och en liknande kännedom af vår Gud?

Alla de väldiga tilldragelser i vår tid, hvilka på det djupaste beröra och sysselsätta Österns stora nationer; allt det nya vetande, som vetenskapens framsteg lägga för våra fötter; all den intellektuella och sociala oron i våra dagar — allt detta måste i den lefvande Gudens hand tjäna till att bringa hans rådslut till fullbordan. Ja, om våra öron vore öppna, skulle vi förstå, att alla dessa ting blott äro bullret af vår Guds vagnar, och vår enda fruktan skulle vara, att vi tillslöte vårt sinne för denna nya, djupare Guds kännedom, hvartill vi äro kallade, och att våra hjärtan försummade att lyssna till hans kallelse att deltaga i världens sanna frigörelse.

Israels profeters Gud, det var den Gud, som Jesus kände och tillbad, den Gud, hvilkens namn måste hållas heligt, emedan himmelen är hans tron

och jorden hans fotapall, den Gud, som råder öfver allt. För Jesus var Gud allt; ja, han var den allt behärskande, lysande verklighet, som ständigt fyllde Jesu hjärta och sinne. Och i denne Gud såg Jesus, hvad ingen förut sett. I sitt djupa och klara medvetande af sitt sonskap visste Jesus, att Fadern var den eviga kärlekens källa. I hans ögon var Gud, den allsmäktige, den allestädes närvarande, den allvise, den allt älskande Fadern.

Hvilka voro då följderna af en sådan kännedom om Gud såsom den allsmäktige och evigt älskande Fadern? Det fanns intet bekymmer, intet elände, som vår Frälsare ej kunde afhjälpa i kraft af denna sin kännedom. Han visste, att med honom var det rike nedkommet af himmelen, på hvilket hans utvalda folk under långa sekel väntat och hoppats. Han visste, att i och med detta rike den nya världsordning skulle begynna, genom hvilken Guds alla oändliga och outtömliga hjälpmedel skulle fritt och för intet vara tillgängliga för öfvervinnande af det onda och frigörande af mänskligheten. "Om jag utdrifver de onda andarna med Guds Ande, så har ju Guds rike kommit till eder." (Matt. 12: 28.)

Guds rike grydde, då på vår jord *han* uppenbarades, som skådat vår Gud ansikte mot ansikte, sådan han är, i evig kärlek och evig makt. Natten var förbi, den morgon grydde, som var bestämd att lysa allt klarare intill full dag.

Men seklerna drogo förbi, och världen är ännu, i stort sedt, utan evangelium. Häpna stå vi inför våra uppgifter, och det onda håller ännu största delen af mänskligheten i sina fjättrar. Hvarför? Emedan vi förgätit, hvem vår Gud är, och otron sålunda satt gränser för den allsmäktige. Låtom oss därför vända tillbaka till vår Herres ord: "Hafven tro på Gud. Ty sannerligen säger jag eder: hvilken som säger till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och som icke tviflar i sitt hjärta, utan tror, att det han säger, skall ske, honom skall ske allt det han säger," Mark. 11: 22, 23. Hvad vår Frälsare med dessa ord vill säga oss är, att det för en trons människa ej gifves några gränser för hvad Gud genom henne kan utföra, och att alla hans hjälpkällor äro för en sådan människa tillgängliga till afhjälpande af mänsklighetens nöd. Då vi i tron se Gud, sådan han är, kunna vi ej betvifla, att det för honom är en obetydlighet att gifva alla de yttre medel, som äro nödvändiga för utförande af hans verk.

I hvarje svårighet är det icke svårigheten, som skall upptaga våra tankar. Allt beror på Gud och vår blick på honom. Skola vi någonsin fullt förstå, hvad Jesus svarade judarna, då de frågade honom: "Hvad skola vi göra för att verka Guds verk?" Hans svar lydde: "Detta är Guds verk, att I tron", Joh. 6: 28. Detta svar innehåller samma tanke som de ord, med hvilka vi inledde denna betraktelse, och hvilka Jesus yttrade till sina lärjungar:

Hafven tro på Gud.

Mera från tältpredikan

i Lingpao-distriktet.

Chüe-chow, en Herrens trädgård. — Inbjudan af en lärare att predika Jesus. — "Hvarför ha'n I inte kommit förr?" — Svårt tillbud till uppror. — En natt på Gula floden. — Hunger efter frälsning. — "Vi stå i skuld." — Ett tiotal intresserade. — "Du skall heta Tåli." — Våra medarbetare. — Den blifvande nya stationen.

* * *

Chüe-chow (Djue djåo) tisdagen den 1 april 1913.

Efter 20 dagars tältpredikan för stora skaror i staden Lingpao ha vi nu i åtta dagar talat Guds ord på denna plats. Den är belägen 40 li (20 km.) söder ut vid samma biflod, som rinner ut i Gula floden vid Lingpao. Den är det stora distriktets största köping och har mycket liflig affärsverksamhet. Hufvudgatan är nära 2 li (1 km.) lång. Den har butiker af alla slag och vimlar för hvar dag af människor alldeles som på en marknadsdag i Shansi. Den blifvande järnvägen är utstakad till några li (2 km.) norr om köpingen.

Chüe-chow synes vara mer lämplig som missionsstation än Lingpao, hvilken för Gula flodens skull har byar på endast tre sidor och det tämligen sparsamt. Belägen som denna plats är på en stor af flodens vatten väl bevattnad slätt, är den dessutom hufvudort för en tätt befolkad rik bygd. Ett praktfullt tempel på höjden västerut, som vi besågo i förrgår, har flera hundra förgyllda afgudar. På en plats sådan som denna slipper man äfven ifrån det neddragande inflytande, som städernas öfverklass ofta utöfvar på folket till evangelii nackdel. Man får här mest att göra med Kinas kärnfolk, landtmännen, från hvilka också $^{9}/_{10}$ af de kristna kommit.

I går var jag särskildt inbjuden 15 km. ut på landet till en lärare, herr Hsü (Schu), för att i hans by predika Jesu lära — en ovanlig företeelse i dessa evangelii ödemarker. — Detta är svar på edra böner, kära missionsvänner; tacken med oss Herren! Då äldste Ching (Djing) och jag på återvägen kommit ett godt stycke från byn, kommo sex män springande och vinkade, att vi skulle stanna — de voro från grannbyn, hade hört om vårt besök och kommo nu för att köpa af våra böcker. En af dem, 60 år, kände till åtskilligt från Gamla testamentets historia. I dag har samme gamle man varit här enkom för att höra predikan i tältet. Har nyss haft ett samtal med honom. Bedjen för det under dessa dagar så rikligen sådda evangeliska utsädet! Flera personer ha under dessa dagar regelbundet besökt tältet ett par tre gånger dagligen, köpt böcker, synts mycket

intresserade och öppet förklarat sig tro på Jesus. Må de stå fasta i Guds kraft, då förföljelsens bränningar nå dem!

På återvägen från ofvan omtalade tempel sade en af de nyintresserade till mig: "*Om dessa gudar i all sin prakt dock ej kunna hjälpa oss, hvarför ha ni inte förr kommit och sagt oss det, så att vi sluppit förgäfves utgifva dessa stora summor?*" Dessa ord gingo mig genom märg och ben. O, att Sveriges kristna hade kunnat se och höra uttrycket i den frågandes ansikte och röst! — — —

Stundom höras frågor sådana som dessa: "Hur skall man då tillbedja? Skall Jesu namn på den lilla trätaflan tillbedjas med rökelse och hufvudknackningar? Eller skall framför densamma en lampa ständigt hållas brinnande? Huru ofta eller huru lång stund skall man dagligen tillbringa knäböjande framför densamma?" Alla våra Nya testamenten och evangeliidelar äro redan slutsålda. En gammal man, som för lång tid sedan köpt ett evangelium, berättade för en af evangelisterna, huru Jesus helade en sjuk, som släpptes ned till honom genom taket. Då han sedan fick höra predikas öfver samma text, utbrast han: "Det är ju samma lära!" Häraf inses, i huru stor tacksamhetsskuld missionärerna stå till bibelsällskapen, som under många år spridt lifvets ord till, snart sagdt, alla delar af det stora Kina.

I går dödades 11 personer vid myndigheternas försök att undertrycka opieodlingen. I dag på morgonen anlände hit omkring 1,000 upproriska och befallde fram mat och folk. Alla bodar stängdes. Den frågan uppstod nu: "Hvad skola vi göra med vårt tält?" Fanorna voro nämligen uppsatta och det stora standaret med inskrift: "Jesus frälsar" redan hissadt. Efter den sedvanliga morgonbönen med följande särskildt bönemöte beslöto vi fortsätta vår predikan, och genom Guds nåd gjorde folket oss intet ondt. Kl. 11 f. m. anlände två kompanier soldater, hvarpå de upproriska flydde i alla riktningar

* * *

Ombord på färjan vid Gula flodens norra strand helt nära staden Lingpau, fredagsaftonen den 4 april 1913.

Alltså åter i den gamla kära Shansiprovinsen! Men längre kommo vi inte i dag, ty återvändsmulorna, som vi tänkt få hyra, voro redan sin väg. Min första natt alltså i en öppen pråm på detta väldiga, brusande gula vatten, som jag nu gått öfver för 112:e gången!

De sista åtta dagarnas tältpredikan i Chüe-chow i Honan har sitt särskilda intresse bland annat i de myllrande skarornas så att säga *stilla insugande af hvarje ord från de predikandes läppar.* Sedan vi i går tagit ned tältet, kom den ena lilla gruppen landtbor efter den andra in på härbergets gård för att åtminstone få se på och tala några ord vid utländingen, hvars rykte just nått dem ute i de olika byarna. "Hvarför reser ni er väg så snart, just då ni kommit till oss? Vi ha kommit enkom för att höra er predika. När kommer ni igen?" Att sådana ord storligen gladde våra hjärtan, behöfva vi ej säga. Jag kände det, som tårarna ville börja komma. O, älskade kristna vänner hemma i Sverige, att vi riktigt kunde känna, huru vi "*stå i skuld både hos greker och barbarer*"! O, låt oss på våra knän inför Gud mottaga kraft att i handling omsätta, hvad aposteln säger i Rom. 1: 15: *Därför, såvidt på mig ankommer, är jag redobogen att predika evangelium äfven för eder, som ären i* — de tusentals byar, som lyda under de fyra regeringsområdena i det stora Lingpao-distriktet — vårt "*Rom*" just den del af vår åkerteg i norra Kina, där Jesu Kristi namn knappast ännu ljudit.

Sista aftonen i tältet skulle vi försöka få till stånd ett vittnesbördsmöte med de nyintresserade och liksom draga noten i land. Fyra personer tillkännagåfvo sitt bestämda uppsåt att tro på Kristus och följa Guds lära. Men de som under de sista dagarna besökt tältet både på för- och eftermiddagen och i samtal med våra bröder röjt ett lefvande intresse i Guds lära, uppgå till omkring tio personer. *Kämpen för dessa i edra förböner till Gud!* En af dem berättade, att han just haft en dröm. (Gud synes ofta tala till kineserna genom drömmar). Han tyckte, att en gammal man kom in till honom och sade: "Du skall hädanefter kalla dig *Tå-li* d. ä. *aflämna eller bortlägga* d. v. s. synden." Han omtalade äfven, att han under sitt arbete på fältet både morgon, middag och kväll brukade ropa: "Jesus, himmelske Fader, Gud, hjälp mig, fräls mig!" Han frågade, när vi skulle resa, för att kunna följa oss ett stycke till vägs, och sade, att han hade kvar några stora vinterpäron, som han ville skänka oss. Personen i fråga har haft många sorger i sitt lif — och skall han kanske nu finna honom, som kom för att vederkvicka de betungade.

De bröder, som under denna 37 dagars kampanj varit oss behjälpliga, ha något växlat, i det att vissa återvändt hem, under det att nya förstärkningar anländt. Församlingsäldsten i Haichow, f. d. silfversmeden *Ching* (Djing), har hållit ut under hela tiden, och hans enkla till hjärtat gående vittnesbörd har, likt den heliga doftande oljan, vällt fram läkande och uppmuntrande öfver åhörarnas hjärtan. Evangelisten *Tsao*, Domaren kallad (ty så uttydes hans namn), är väckande och undervisande i sitt logiska framställningssätt. Diakonen *Liu* (Lio) från Rui-cheng (f. d. uppbördskommissarien i rådhuset) är en mycket ödmjuk och stilla man. Hans hjärtliga och inspirerade anföranden ha säkert fått vara mången till hjälp. Vi ha dessutom haft med flera hjälppredikanter, dels för att de själfva skulle få lära sig att tala ordet, dels för att de skulle tjäna på andra sätt i tältverksamheten. Två bokförsäljare höra äfven till staben, aflönade af bibelsällskapet.

Nu är den stora frågan: Hvar i dessa folkrika trakter skall den nya missionsstationen anläggas? Bedjen med oss om visshet i denna viktiga sak. I Lingpao ha vi under en månads tid förgäfves sökt efter ett lämpligt hus. Få nu se, om vi nästa månad skola lyckas finna något i Chüe-chow (Djue-djåo). Den senare platsen är, som ofvan antydts, af flera skäl att föredraga framför den förra. Men hyror och pris på hus och tomter äro i dessa folkrika trakter betydligt högre än i vårt gamla mer glest befolkade Shansi. Chüe-chow ligger 6 sv. mil söder om Chieh-chow. Vi ha 12 sv. mil i öster till när-

maste missionsstation, Mien-chih och 10 sv. mil i väster till Tungkwan, där Tung-chow blott har en utstation. Så långt isolerade från andra måste vi naturligtvis på den blifvande stationen äfven få utrymme för både goss- och flickskola. Men allt detta kräfver medel. Hvem vill träda emellan och bli Herrens skaffare, då tusentals dyrbara själar här kunna frälsas?

Henrik Tjäder.

Seger i Pucheng.

Det andliga uppvaknande, som länge bevittnats här i Pucheng, hade hos oss väckt längtan att få komma och hjälpa våra infödda syskon att dra noten i land.

För en vecka sedan kom jag med min familj hit. Redan från början kände vi, att Herren här vill göra något för sitt namns ära.

Men såsom alltid vid sådana tillfällen fingo vi äfven nu se, att satan vill vara med. Jag hade redan aflagt visiter hos stadens olika myndigheter och satt i all sköns ro beredande mig för mötena till påföljande söndag, då jag får besök af en af polischeferna. "Jag kommer för att underrätta pastorn, att här i morgon väntas ett större upplopp. Befolkningen är uppretad öfver att militärguvernören trots missväxten genom sina ombud icke blott forcerat indrifvandet af de vanliga skatterna, utan alltfort pålägger nya skatter till militärens underhåll m. m. Budkafle har en tid gått i bygden, kallande folket till staden att vid marknaden i morgon storma och nedrifva alla ämbetsverk samt straffa ämbetsmännen. Fara är, att traktens bofvar, af hvilka många äro beväpnade med mausergevär och revolvrar, skola begagna tillfället till plundring, och att äfven missionsstationen skall anfallas. Vår polisstyrka är ej så stor, att vi, jämte patruller för verken, kunna afsätta ett tillräckligt antal män till edert försvar, om bofvarna komma. Distriktsmandarinen ha vi tillrådt stänga stadsportarna. Han säger sig dock ej våga detta, tror bästa sättet vara att låtsa, som ingen fara förefinnes. Han har dock packat sina tillhörigheter och gjort andra förberedelser. Det säkraste är nu, att pastorn, som har maka och små barn, i natt afreser till Tungchowfu."

Dömen om min häpnad! Vi stodo nu inför en situation lik den i jan. 1907, då våra två stationshus i Tungchowfu så illa ramponerades och allt lösöre, missionens och vårt eget, förstördes! Skulle det bli ett så hastigt slut med vårt arbete för Gud här? Och min hustru, som så länge sett framåt mot denna tid och nu med sådan glädje verkade uti hemmen! Jag hade god tid öfverväga allt, tills hon på aftonen återvände från sina husbesök.

Min modiga maka var genast ense med mig. "Vi ha nu så mycket talat om den allsmäktige Guden, hans godhet och nåd, hans löften att höra vår bön och hans trofasthet i att hjälpa i all nöd. Hur skall det bli möjligt för våra troende vänner och de intresserade att fatta, att allt detta är verklighet, om vi själfva nu inte våga kasta oss på Guds löften i denna nöd? Säkerligen skulle det bli en den dyrbaraste lärdom, församlingen kunde få, om vi nu, i förlitande på Herrens trofasthet, öfverlämnade oss och våra små i hans händer och sedan finge erfara hjälpen." På detta sätt samtalade vi och kunde sedan ej annat än under bön till Herren besluta oss för att stanna.

Vi inkallade därpå våra medhjälpare och tjänare och klargjorde situationen. De blefvo likna häpna som vi; en af bibelkvinnorna har också ett litet barn med sig, hvilket gjorde hennes ställning svårare än de andras. Sedan vi påpekat den andliga sidan af denna pröfning och vårt beslut att stanna kvar, frågade vi, om de vågade kasta in sin lott med oss. "Men tänk på hvad det gäller!" tillade jag. "Det är inte blott fråga om att stanna och med undergifvenhet möta, hvad det kan behaga Herren att pålägga oss. Om vi nu stanna i förtröstan på Herrens nåd, och det sedan blir plundring och olycka för oss, huru skall det sedan bli möjligt för hedningarna, som känna till vårt beslut, att någonsin våga lita på, att Guds löften gälla för hvad de lofva? Det gäller för oss att så ta fast på Guds ord och löften, att satans anslag göras om intet och vi vinna seger."

Jag skall sent glömma uttrycket i våra vänners ansikten, då de, hvar och en för sig, meddelade sitt beslut att stå med oss i förtröstan på Herren. Och den bönestund, som följde, sedan vi tillsammans läst den 18:de psalmen, skall alltid förbli mig ett dyrbart minne. Herren gaf oss stor frid, och mer än någonsin kände vi oss såsom ett.

Redan samma afton kom bud, att mandarinen befallt, det marknaden denna gång skulle förläggas utanför staden. Detta togo vi genast som en bönhörelse. Vårt söndagsmöte hade vi beslutat hålla som vanligt.

På söndagsmorgonen fingo vi det fulla svaret på våra böner: ett ganska godt regn föll på den törstande jorden. Ute i bygderna höll man på att samla sig i afgudatemplen; folket öster om Lofloden hade redan gått öfver på färja för att förena sig med mängden och tåga på staden. Men det tilltagande regnet tvang dem allesamman att afstå från företaget. I och med nederbörden var för öfrigt den närmaste anledningen till den tillämnade demonstrationen, missväxten, borttagen. Och så fingo vi på missionsstationen under stor glädje tacka Herren för en betydelsefull "seger i Pucheng".

"Saligt är det folk, hvars Gud Herren är." "Ty hvem är en Gud förutom Herren, och hvem är en klippa utom vår Gud."

"Fördenskull vill jag tacka dig, Herre, bland hedningarna och lofsjunga ditt namn."

Pucheng den 16:de april 1913.

Hugo Linder.

Alla jordiska rikens härlighet är idel vanskklighet och fåfänglighet mot Jesu nu fördolda och försmädade, men snart i härlighet uppenbara rike.

Fr. H.

Vederkvickelsens tider från Herrens ansikte.

Från Honanfu skrifver fröken *Ebba Burén* den 25 april 1913:

På 8 månader hade intet regn fallit, åtminstone hade det ej blifvit någon "rotblöta"; missväxt och nöd stodo för dörren, och folket började bli oroligt. Men så kom regnet, ett härligt regn i flera dagar. Gud hörde vår bön och vattnade den törstande jorden för att gifva bröd åt de hungrande. Han "mättar allt lefvande med hvad de begära".

Men Herren har ock sändt ett nådens regn och en vederkvickelsens tid för våra själar. Hela vintern ha vi samlats med de kinesiska medhjälparne till ett middagsbönemöte hvarje dag. Våra böner syntes så obetydliga och svaga, men Gud gaf oss många påtagliga bönhörelser, och detta uppmuntrade oss att vänta mer af Gud. Tiden för vårt sedvanliga vårmöte närmade sig, och i samband därmed hade mr Gilmer från Kaifengfu lofvat komma till Honanfu och hålla en serie möten. Inbjudning att deltaga i dessa möten hade utgått till alla församlingarna i Honandistriktet, och många af de kristna och nästan alla de ledande bröderna infunno sig. Vi samlades i flickskolans sal, emedan det är tystare där än i kapellet, som ligger åt gatan. Kl. 7 slog gong-gongen till morgonbönemötet, som inleddes af någon bland missionärerna eller en af evangelisterna med läsning af Guds ord. Strax efter frukosten och efter middagen hade vi missionärer ett gemensamt bönemöte för att bedja om välsignelse öfver mötena. Sedan talade mr Gilmer kl. 10 och half 4; enkelt och klart framhöll han Guds ord, såsom det står, och ordet visade sin kraft. Det kom såsom ett stilla regn på en törstande jord. Det allvarliga uttrycket hos de lyssnande vittnade om att Guds Helige Ande verkade med ordet i öfverbevisande kraft. Och när efter predikan tillfälle gafs att bedja, följde liksom en ström af bön, korta, personliga böner. Somliga bådo väl mera formelt, men andra ur hjärtats djup. Det var ett rop om frigörelse och rening från synden och dess makt. Bönemötet räckte ofta lika länge som predikan och afbröts då och då med en sångvers eller kör såsom: "Två mig, att hvit jag må varda som snö", samt en uppmaning till männen att gifva kvinnorna rum att bedja.

Hufvuddragen af mr Gilmers föredrag voro: "Rening från synden. Bedröfven icke Guds Helige Ande! Uppfyllens med Anden. Lefven för Gud och bären vittnesbörd om Herrren, samt Låtom oss orubbligt fasthålla hoppets bekännelse!" I sex dagar voro vi samlade omkring Guds ord, och det syntes oss hvarken långt eller tröttsamt. Det var välsignade dagar, och Herren var i sanning ibland oss. Det hade varit en sådan stillhet, att man knappt kunde märka, att ordet gjort något djupare intryck, men sedan allt var slut, kom den ene efter den andre fram och ville göra upp sådant, som varit orätt. En man, som i två år hatat evangelisten Uang, därför att denne vid ett tillfälle förebrått honom för något orätt i hans beteende, kom nu och bad Uang om förlåtelse. Vår kock sade: "Jag kände först såsom en tryckande börda öfver mig, men frid kom till min själ genom de orden: "Jag vill, var ren". Chang, chang Cao vittnade om en outsäglig glädje och sken verkligen som en sol. Sista dagen hade vi dop, då 11 personer döptes, 6 män och 5 kvinnor. 53 hafva antecknat sig såsom "sökare", det vill säga, hafva lämnat afgudadyrkan och vilja tro på Gud, deltaga i gudstjänsterna och mottaga undervisning. Många af dessa äro från Iensï och Mengchin. Där är ett riktigt uppvaknande. I en by t. ex. ha fem familjer bränt sina afgudar och samlas för att tillbedja Gud. Det har börjat helt och hållet bland dem själfva och den, som varit medel att leda dem till Herren, är evangelisten Song i Iensï, en f. d. soldat. Emma Andersson och Matasao voro där för en tid sedan och funno det mycket uppmuntrande. Detta är ju endast en början. Vi vänta stora ting af Gud, ty stora ting kan Herren göra. "Sade jag dig icke, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet."

Alla dina verk, Herre, skola tacka dig, och dina heliga skola lofva dig. Om ditt rikes härlighet skola de tala, och din makt skola de förkunna för att kungöra för människors barn hans väldiga gärningar och hans rikes stora härlighet.

Brefafdelningen

Utdrag ur bref.

Maria Pettersson skrifver från Sinan den 16 april:

I lördags hade vi vårt stormöte. Båda bröderna Andersson och Ringberg samt syster Ebba Burén kommo hit till vår stora glädje. Det var ett godt möte, och så många samlades, som vi kunde rymma. Vädret var godt, så att äfven långväga troende kommo hit denna gång. Det var sex, som döptes: gosskolans nye lärare, postmästaren här i staden och fyra kvinnor. Det var synnerligen kärt för mig att få se dessa sex förenade med församlingen, ty både bön och arbete, i synnerhet för ett par af dem, har aldrig underlåtits. Nya sökare anmälde sig, så ock några dopkandidater. Det går framåt om än sakta, och det är en nåd af Gud att få stå kvar i arbetet. Som det nu i Honanfu hålles några dagars uppbyggelsemöten i samband med stormötet där, hafva ett 20-tal härifrån gått dit. Vi äro helt få kvar hemma utom skolgossarne och lärarne. Det har kommit litet regn här i staden och omnejd men är icke nog. Folket lider brist. Bohag, barn, hustru, allt får gå till bröd, och likväl röfvas ständigt. Både på södra och västra portarne äro hufvuden upphängda. I tisdags kommo de för att hämta mig till en by. En ung kvinna hade blifvit knifhuggen af sin svåger, för att hon icke ville låta honom sälja all säd de hade i huset. Då jag var i ordning att

gå, kom åter bud, att hon redan dött. I går tog ynglingen gift i fängelset och dog. I går kom mannen till en af de hustrur, som döptes, hit. Han berättade, att under natten hade de i hans by gått omkring och befallt dem utlämna säd eller att låta dem själfva få ta. Röfvarne medförde djur att lasta säden på. Det är så svårt för byfolket just nu. En familj, jag känner, sålde sin ena son för 12 tusen kash. Grannarne, som visste om det, voro antagligen i förbund med röfvarne, ty innan kvällen kom, blefvo föräldrarna bestulna på penningarna och hade sålunda hvarken gossen eller något att köpa mat för. Förut välmående familjer äta nu endast tunn välling af något slags säd och så en del bark och blad af träd och örter. Jag har för att hjälpa några fattiga köpt en del virke till, som jag hoppas skall bli till ett nytt skolhus, och jag skall om möjligt köpa litet mer.

* * *

Vidare från samma syster den 29 april 1913.

Hvarför ären I så förfärade? Luk. 24: 38.

Detta är texten å den lilla Söderteljealmanackan för i dag.

Märkligt nog ha språken för de olika dagarna i stort öfverensstämt i alla de små dagboksalmanackor, som jag har, och dessa i sin tur med de sista dagarnas händelser. Tidigt i söndags morse sände mandarinen hit sitt visitkort och det telegram han fått, om att man med oss skulle samlas till bön den 27 på morgonen. Jag blef först ganska brydd, eftersom det icke var lång tid kvar till mötets början och jag själf var den, som åtagit mig att leda det. Emellertid hjälpte "Boken" mig att i hast få utskrifna böneämnen, och den text, jag hade beredt mig på, passade för öfrigt så bra till ämnet. Den nya riksdagen, nytt presidentval m. m. är ju dagens viktigaste frågor liksom skipning af lag och rätt m. m. Vi tackade för regnet, som nyligen fallit, och för Guds beskydd under republikens bildande, och mandarinen uttryckte sin glädje öfver att så många kommit med under åren. Kapellet var nämligen fullt, och de som stodo utanför voro äfven tysta. Han visste säkert icke, att dessa delvis kommit för att se mer än för att höra. Fram på söndagseftermiddagen läto vi skolgossarne göra en promenad till, som de kalla det, "Pagoda Kullen". Gamle Chia, lärarne och jag själf gingo också med. Följden blef, att vi alla blefvo trötta, och då kvällen kom, somnade vi sött som barn i modersfamnen. "Bokens" hustru och jag samt lilla Karlek lågo i mitt rum. Maria Hultkrantz' rum, som ligger vägg om vägg med vårt "sitting-" och matrum, var tomt, men i köket lågo för öppen dörr mot Shang-fang* kocken och två af skolgossarne. På framgården lågo flera församlingsmedlemmar, som varit med om dagens möten, på skolgården lärarne och en del gossar och i kvinnornas rum två kvinnor. Detta oaktadt voro tjufvar djärfva nog att bryta Shang-fang-fönstret och tända ljus. Min lampa ställde de midt på bordet, och sedan samlade de allt, som fanns. Gardinerna användes som fodral, likaså dörrförhänget. En af gossarne hade feber och bad sin bror om vatten. Han tände lampan och gick till köket. Han såg då, att i Shang-fang var lampan tänd, men trodde, att jag satt där och skref. Kommen till köksdörren såg han fullt af saker på gården samt en man, som hoppade ut genom fönstret med draget svärd. Tjufven sprang då för lifvet, och så vaknade jag i tid för att se en man försvinna öfver hustaken. Då jag såg ut genom mitt fönster, såg jag dukar, klädesplagg och lakan m. m. vägen lång. Knytet hade sluppit upp och knifslidan hade han tappat. Sedan vi stigit upp och gjort undersökning, befanns det, att tjufvarne fått ringa rof, fast de gjort ett drygt arbete. I östra delen af staden hade de däremot tagit mycket från familjen Ko, som är stadens förmögnaste familj. I byarna ha de gjort inbrottsstöld åtta dagar i rad. I en viss by förklarade de, att de kommit för att hämta den säd, som ännu fanns kvar. Det tros, att det kommit ett följe med järnvägen, hvilket sedan här för penningar skaffat sig vägvisare. För min del misstänker jag en viss person härifrån staden, hvilken noga känner till utländska förhållanden och vår gård för öfrigt.

Syndens lön är döden för hvar och en, som går den vägen. Det var kl. 1.20, som vi anmälde för mandarinen, att här varit tjufvar och genast kom han för att se, hur det var, och sade: "Hvem anade det i går? Men det var godt, att vi bådo." De tyckte alla, att det var Guds ingripande att sända gossen efter vatten, just som tjufvarne voro i färd med att aflägsna sig med sitt byte. Herren är i sanning stor! Lärarne och en del af gossarna ha gått nattvakt och komma väl att hålla på med det en tid, men vi känna ingen fruktan.

Det råder stor fattigdom bland folket. Hvetet har plöjts upp uppe på höjderna, och i stället har det såtts höstsäd.

* * *

Robert Bergling:

Hancheng april 1913.

Vid stormötet 19—22. 11 personer upptogos genom dopet i församlingen, däraf 10 män och 1 kvinna. 23 hade under veckans lopp deltagit i dopklasserna. Af de döpta voro 4 präktiga vuxna söner till förutvarande församlingsmedlemmar, 1 lärare, 2 affärsmän, 2 landtbrukare, 1 barberare och 1 änka om 75 år. Om änkan kan sägas, att hon i 5 år varit intresserad i läran och deltagit i mötena på en af våra utstationer. I tre år har hon önskat att komma till ett "Stormöte" för att bli döpt. Först nu kunde denna hennes önskan bli uppfylld. Hon är ännu kvar hos oss för att erhålla litet undervisning och fröjdas storligen öfver att nu vara förenad med församlingen. Två af de nydöpta, som särskildt förtjäna omnämnas, äro kära bröder från den nyöppnade staden Pei-Shui hsien. De som deltogo i vårt farvälmöte på Hushållsskolan torde minnas, att jag

*Hufvudbyggnaden.

utpekade denna stad som en plats, där vi nu närmast behöfde öppna en utstation och gatukapell. Som Gud samma kväll manade en missionsvän i sällskapet att gifva medel därtill, sände jag, omedelbart efter framkomsten hit, 2 män dit för att underhandla om hus. Sådant ha vi fått, och fullständig verksamhet är nu i gång, ehuru huset tills vidare är ofullständigt möbleradt och utrustadt.

Men hvad bättre är, redan vid besöket i Peh-Shui sistl. nov. träffade bröderna på en marknad en man, som, ehuru hedning, bokstafligen hungrade efter frälsningen i Kristus. Några dagar före jul kom han med dem hit och stannade här till allas vår uppmuntran öfver jul och nyår för att mottaga undervisning, hvarpå han vände om hem. Tidigt kom han nu åter för att deltaga i dopklassen från början, och med värme rekommenderades han till dopet af alla. Huru glad var han icke under mötet, och strålande vände han i går om hem den 3 dagsresor långa vägen till Peh-Shui, där han är en aktad och välbergad husfader och husbonde för en familj om 18 personer.

Shi Chen-tsing är denna förstlingskärfvens namn. An Fu-tseng är den andre från denna nya plats, som döptes. Han är en ung, lofvande man om 21 år, var under ett par år kassör i en af vår därvarande husvärds affärer, men började i fjol på egen hand en diverseaffär. För $1^1/_2$ år sedan sammanträffade han med kolportörerna och blef intresserad i läran.

Flera gånger har han sedan nödgat kolportörerna att bo hos honom under deras uppehåll i staden i stället för på värdshus. Som vår egen hyrda lokal och vårt gatukapell ligga midt emot hans affär, har han sedan i början af februari dagligen deltagit i andaktsstunderna liksom på allt sätt bistått bröderna vid husets hyrande, inredning m. m. Under dopklasserna framträdde tydligt hans intelligens. Hans handlingar i öfrigt vittna om redbarhet och fasthet i karaktären. Innan han i går återvände härifrån, tillkännagaf han sitt beslut att uppge sin affär, komma in i vår skola och helga sitt lif åt Guds tjänst. Jag kan ej förneka, att jag tror mig i honom äga en framtida medhjälpare i arbetet i Peh-Shui.

Huru glad är jag inte å hennes vägnar, som satte oss i stånd att öppna denna nya stad, att kunna meddela detta! —

Opieasylen här har allt ifrån dess öppnande och särskildt under detta kvartal varit öfverfull. Af omkring 100 patienter, som redan denna vinter afvant sig här, sägas omkring 50 efter slutad afvänjning regelbundet besöka gudstjänsterna på närmaste station eller utstation. De äro alltså i notvarpet dessa 50, men ack, noten är ännu icke dragen i land! Skulle icke du, broder eller syster, som till äfventyrs läser dessa rader, vilja fatta i bönelinan för att hjälpa oss, att fångsten må bli så riklig som möjligt?

* * *

Rikard Andersson:

Evangelisationsarbetet här i Honanfu, hvari ingår gatukapells- och kolportörsverksamhet, samt arbete på utstationerna, har till största delen hvilat på våra infödda medhjälpare. Bokförsäljningen har alltfort varit mycket uppmuntrande. Två af våra kolportörer ha vissa dagar fått sälja 3 à 4 hundra evangelier förutom traktater och andra böcker. Många af våra troende och sökare ha också på marknader och torgdagar gjort en god insats i detta arbete på frivillig väg.

I Futien går arbetet stadigt framåt. Ett 30-tal samlas där hvarje söndag till gudstjänst. Som ingen bland de troende där är fullt lämplig att leda gudstjänsterna och hjälpa sökarne med läsning, ha vi måst sända dit en extra medarbetare, Chang Tien-chio, som är en äldre, erfaren kristen. Sinan skola har haft öfver 40 gossar, Mienchih 20 och Honan Fu 30.

Missionär *Hugo Linder* berättar från Tungkwan:

Hade i dag besök af en rar gumma, som presentade mig några ägg och brödbullar. Hon har under 30 års tid sökt sin frälsning genom att hålla det vegetarianska löftet, hvilket också innebär rökelseoffers tändande två gånger i månaden. Under denna långa tid lefde hon så asketiskt som möjligt, hvarom hennes klena kropp nogsamt bär vittne. Genom våra bibelkvinnor har hon lärt känna vägen till lifvet, och därmed har hon brutit med det gamla.

"Kan ni bedja?" frågade jag. "Jag beder hvar dag." "Hur gör ni då?" "Jag kryper ihop på kangen, håller handen för ögonen, såsom fru Li lärt mig, och så säger jag så här — — — —." "Men äro edra synder verkligen förlåtna?" "Ja visst, jag tror på Jesus." Den trosfrimodiga tonen och den varma, glada blicken gjorde mitt hjärta godt. Finnes det väl någon högre glädje än den att få vara med och föra dyrbara människosjälar från död till lif?

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref fr. frk. *Ester Berg.*

Hancheng den 24 april 1913.

Nu har det varit stormöte i Hancheng — det första, jag varit med om. Det har varit fullt af intresse för mig att själf se och vara med från början till slut, äfven fast jag ej kunnat deltaga på något aktivt sätt.

På lördags morgonen kommo skolgossarna och klistrade upp texter, skrifna på rödt papper, utanför dörrarna, en på hvar sida och en ofvanför. Så polerade de kapellfönstren, sopade och gjorde i ordning därinne, och allt var lif och lust och förväntansfull högtidsstämning. På f. m. började herr Bergling ett möte för att jämte församlingsmedlemmarna bestämma, hvilka af dopkandidaterna som denna gång skulle få döpas. Han utfrågar dem äfven, och de få svara och på så sätt låta höra sin ståndpunkt och insikt i andliga saker. Detta möte slutade ej (naturligtvis med afbrott) förrän på e. m. Tio af de manliga dopkandidaterna skulle få upptagas i församlingen. Åtta af skolgossarna hade anmält sig, men de 4 yngsta måste vänta till en annan gång.

Under dagens lopp hade ganska många både män och kvinnor samlats. Jag gick en stund bort

till kvinnorna och hälsade på dem. Tala med dem kan jag ju nästan intet. De pratade dock med mig. Då jag inte förstod, höjdes rösten, och en och annan af dem försökte förklara, men inte blef det bättre för det, och så måste vi skratta. De voro så vänliga och rara och intresserade, och vi hade riktigt roligt. Senare på kvällen hölls det första offentliga mötet i kapellet.

Så kom söndagen med strålande solsken, som vi ha så mycket af här i Kina. Kl. 7 hölls gemensamt bönemöte. Det var riktigt lifligt; så snart en slutat, började en annan. Efter frukosten samlades vi åter i kapellet, som nu var prydt med hvita syréner och grönt. Det var alldeles fullsatt, så att några måste sitta utanför. Efter predikan lät herr B—g dopkandidaterna aflägga doplöftena, och så gingo vi alla till framgården, där dopet försiggick. Vi sjöngo en sång och så sjöngs kören gång på gång. På engelska lyder den så:

"Happy day, happy day! When Jesus washed my sins away.
He taught me how to watch and pray and live rejoicing every day.
Happy day, happy day, When Jesus washed my sins away!"

Herr B—g sade efteråt till mig, att jag kunde inte tro, hur glada de känna sig, när de blifvit döpta, ty då tro de, att Jesus på ett *alldeles särskildt* sätt tagit bort deras synder. O, hvad det är *outsägligt* stort med hvarenda en, som för sin egen personliga del får erfara, att Jesu blod renar från all synd! På mig, som aldrig förr varit med, gjorde det hela ett djupt intryck.

På söndags e. m. fick också en gammal *blind* 75-årig gumma upptas i församlingen. Hon hade ej varit med om dopklassen, ty hon kom först på lördagsmiddagen. Hennes dop ägde rum i kapellet. Hon blef buren upp på predikstolen! Det var helt säkert en stor, stor glädje för denna gamla att få bli döpt. — På kvällen var det nattvardsmöte, då de nydöpta hälsades välkomna i församlingen.

Måndagsmorgon åter möte, då hvem som ville fick säga några ord, och många begagnade sig af tillfället. Missionär B—g tog äfven då afsked af församlingen här. Jag kan ju ej förstå, hvad som säges, blott några ord här och där, men ändå kan man förstå en hel del, om man sitter och hör och ser på.

På måndagen regnade det, så att ingen kunde begifva sig hem, utan alla stannade öfver till tisdagen, då det också var ett möte på morgonen. Sedan hade herr B—g fullständig mottagning, ty nästan alla ville ha medicin, antingen för sig själfva eller någon annan. Anna Rosenius delade också ut litet till kvinnorna, och en sken upp som en sol, när hon fick litet Lazarol att gurgla sig med. Så begåfvo de sig härifrån lyckliga och glada och helt säkert många med fast uppsåt att mer troget följa Mästaren i spåren. En gammal gumma, som är Gud mycket hängifven, och som brukar ta emot gäster och tala med dem om Gud samt då bjuda dem på té, fick löfte om ungefär 1 kr. i mån. till hjälp i sin verksamhet. Hon var så glad och tacksam, att hon kom till herr B—g och sade: "Vill pastorn vara så god och välsigna Gud för mig!" Det var hon, som gaf Dagny de 200 kashen, hvilka såldes på försäljningen och inbringade så mycket.

Årsmötet.

Då vi i detta nummer ej äro i tillfälle att lämna utförligare meddelanden om årsmötet, vilja vi inskränka oss till att sända våra vänner landet rundt en hjärtlig hälsning med ett varmt tack för hågkomst i förbön. Herren var med oss under mötesdagarne, och allvarliga såväl som uppmuntrande voro de budskap, som framfördes till oss genom Herrens vittnen. Samvaron med missionens vänner och missionärerna präglades af kärlek, glädje och tacksamhet, och vi kände alla, att vi med Petrus ville utropa: "Här är oss godt att vara". Må vi nu alla genom Guds nåd i våra lif och i Herrens rikstjänst söka omsätta, hvad vi vid årsmötet undfått.

Tacksägelseämnen:

Den mottaglighet för evangelium, som syntes förefinnas under missionär Tjäders besök i Lingpaudistriktet (sid. 82—84). — Guds ingripande i Pucheng (sid. 84). — Den andliga välsignelse, som beledsagade mötet för troende i Honanfu (sid. 85). — De 28 nydöpta i Honanfu, Sinan och Hancheng samt de många "sökarna" på nämnda platser (sid. 85, 86). — Guds bevarande nåd mot vår syster Maria Petterson (sid. 85). — Missionens skolor (sid. 87). — De infödda medhjälparna (sid. 83, 87). Den välsignelse, som erhölls under årsmötet.

Böneämne.

Vi vilja härmed utbedja oss missionsvännernas deltagande förböner för våra syskon Anderson i Honanfu. Det är ännu ej ett år, sedan fru Hildur Andersons moder afled, och nu har Herren nyligen äfven hemkallat till sig Rikard Andersons mor, också hon en varm missionsvän, som lämnar ett dyrbart minne efter sig för gudsfruktan och nitälskan. Låtom oss därför särskildt ihågkomma våra syskon i bön, att Herren själf ville hugsvala dem och med sin egen närvaro fylla alla saknadens tomrum i deras hjärtan, på det de alltjämt må få vara "hans härliga nåd till pris".

"Lisas resa i Kina",

just utkommen på Kvinnliga Missionsarbetares förlag, Stockholm, pris häft. 1: 50, rekommenderas varmt. Vi få genom dessa liffulla skildringar en god inblick i folklifvet och i missionsverksamheten på det fält i Kina, där Svenska Missionen i Kina verkar, hvilken mission författarinnan tillhör. Boken är särdeles lämplig att sätta i händerna på de unga. Vi vilja uttala den förhoppningen, att den må vinna en vidsträckt spridning, och att dess läsning måtte på många hafva samma verkan, som resan hade på Lisa.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 12. Årg. 18. 15 JUNI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Missionsförsamlingens lof- och tackoffer I. — Årsmötet. — Kina och opiet. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Lifsbilder från Ishih-distriktet. — Redovisningar.

Missionsförsamlingens lof- och tackoffer.

I.

"Herren är Gud, och han gaf oss ljus. Binden högtidsoffren med tåg ända fram till altarets horn." Ps. 118: 27.

På de två stora sanningarna i vår text, lofsång och offer, skulle jag önska att på denna vår högtidsdag få peka. "Herren är *Gud!*" Detta är lofsångens grundorsak. "*Du* är den helige, du, som tronar bland Israels lofsånger", Ps. 22: 4.

Det är tvenne karaktäristiska drag, som genomlöpa hela missionshistorien: *Lofsång och offer.* I denna messianska psalm möter oss detta i öfverväldigande fullhet. Troligtvis sjöngs denna lofsång vid grundstensläggningen till det nya templet eller vid invigningen, och sedan sjöngs den vid påskalamsmåltiderna i Israel. Den var det förlossade och Herren tillhöriga folkets jublande lofsång om förlossaren och om Gudsrikets kamp och seger. Men icke blott Israels hus och leviterna uppmanas att deltaga i denna lofsång utan äfven alla de ibland folken, som fruktade Herren. Här som allestädes i Skriften möter oss en kärlek, som ej blott har rum för Israel utan i sin vida famn vill famna alla jordens folk. Och denna mäktiga lofsång har ej heller under tidernas lopp behöft tystna. Lofoffer hafva under alla tider och bland alla folk framburits, och i dag är lofsången mer omfattande och gripande än någonsin. "Herren är Gud" är dess djupa grundton. Inte det minsta människoberöm. Den har Gud till sitt ämne, därför är den ock evigt densamma, ty Gud är evigt densamme. Att lofsjunga är att gifva Gud äran för allt. Liksom då Herren återupprättade Sion, de frigjorda landsflyktige blefvo liksom drömmande och i jublande lofsång prisade Gud, så börjar ock vår lofsång i och med vår frigörelse och fortlefver sedan igenom troslifvets olika stadier, tills dess vi bland de från jorden köpta få sjunga den fulltonigt i evigheters evighet.

Tacksägelse och lof är också ett af den kristna kyrkans adelsmärken. I de hedniska religionerna spana vi förgäfves efter något liknande. Hinduismen lär ju, att hvarje människas lif bestämmes af Karma, d. v. s. följderna från ett föregående lif, och att individuell tillvaro är oskiljaktigt förenad med sorg. I motsats till kristendomens kärlekstjänst och utgifvande offerlif sätter hinduismen meditation, asketism och själftillintetgörelse. I stället för den kristna lofsången möter oss här den tröstlösa hopplösheten.

Och i buddismen, som är en stor förenkling af bramaismen, finna vi i stället för den kristnes jublande frimodighet och lofsång den mest vemodiga hopplöshet. Se här ett citat ur Nirvana: "Den högsta välsignelse är befrielse från tanken — — jag är." Själfva tillvaron betraktas som ett ondt, och befrielse från tillvaron, icke från synden, är buddismens mål. När viljan att lefva är tillintetgjord och Karma förlorat sitt grepp öfver person-

* Föredrag vid årsmötet af missionär *N. Högman.*

ligheten, hoppas buddisten finna sin tillflykt i Nirvana. Och hvad är då Nirvana? Den buddistiska katekesen ger svaret (sid. 61) sålunda: "Att blifva tillintetgjord, utsläckt likt en eldsflamma för vinden, eller att såsom en flamma slockna af brist på bränsle" . . . . . Detta är Nirvana! Buddismen känner icke Gud. Den förnekar tillvaron af en gudomlig skapare och en allvis försyn. Och tanken på Gud som en personlig Fader är absolut främmande och ofattbar. Därför möter oss ej heller någon lofsång bland Buddas hopplösa efterföljare; de sakna den fasta hållpunkt, som i den kristnes jublande lofsång är uttryckt i orden: "Herren är Gud"!

Muhammedanismen med sin fatalism och själfviska sinnlighet har ingenl ofsång Konfucius' moralfilosofi och människoförgudning lämnar de frågor obesvarade, som röra vårt förhållande till Gud och tillvaron efter detta, och kan därför aldrig väcka någon verklig lofsång.

Hvilken oerhörd motsats emot denna mörka bakgrunds tysta hopplöshet är icke den lofsång, som Gud lagt på våra läppar! Likt en mäktig trumpetstöt, hvars ljud ej kan vara ovisst, har Gudsfolkets lofsång genom tiderna väckande och uppfordrande ropat ut sitt: "Herren är Gud"! Den har haft sin källa i Gud, och därför har den aldrig kunnat släckas. Paulus sjöng i sina bojor, och i fängelset skref han den stora rika lofsången i Efeserbrefvets första kapitel. I sina bojor sjöng han sin svanesång, och i jublande frimodighet gick han att träda fram inför den rättfärdige domaren. Petrus talar om glädje och fröjd midt ibland glödheta pröfningar och mångahanda lidanden, och Johannes i sin landsflykt på Patmos hörde den ena lofsången efter den andra stark som dånet af många vatten. Den store missionären John Elliot skref i sin dagbok: "Jag jublar, då många utmattande dagar och nätter slå sina böljor öfver mig, jublar i faror bland hedningar, i urskogar och öknar"! Huru ärar ej Savonarola sin Mästare, då han, förd till bålet att brännas, utropar: "I kunnen väl utstöta mig ur den stridande församlingen, men I kunnen aldrig utstöta mig ur den triumferande!" Och är det inte ett segervisst jubel i James Hanningtons hjältemodiga ord, då han, midt i de mest pröfvande motgångar, utbrister: "Jag vägrar att fälla modet, jag vill endast lofsjunga!" Och var det inte en mäktig underström af lofsång i den käre broders ord, som vi i dag ha ibland oss här, när han, hotad till lifvet af grymma röfvare, svarade dem: "Döda mig kunnen I väl men inte skrämma mig, ty jag tillhör ett folk, som inte fruktar döden!"

Lofsångens ämne finnes uttryckt i ordet i vår text: "Han gaf oss ljus!" Han gaf! Han gaf! Häri ligger hela hemligheten till vår lofsång. Kärlekens utgifvande offerlif och lofsången äro oupplösligt förenade. Gud älskade så, att han gaf sin enfödde Son till en Frälsare. Och öfverallt där Frälsaren gick fram, blef det lofsång. Skarorna drogos oemotståndligt till den underbare Mästaren. Aldrig hade någon så talat. Han var den skönaste ibland människors barn, och ljuflighet var utgjuten öfver hans läppar. I de hopplösaste förhållanden kunde han hjälpa. Han sträckte ut sin rena hand och visade sig äga makt att råda bot icke blott emot den timliga nöden och sorgen, utan ock att förlåta synden, som var grundorsaken till all sorg. Och då han fann det bortkomna fåret, den smutsiga penningen och den förlorade sonen, blef det lofsång och jubel icke blott på jorden utan inför Guds änglar i himmelen. Lofsång föddes, hvarhelst han gick fram, lofsång ur frigjorda, tillbedjande hjärtan. "När folket såg det, förskräcktes de och prisade Gud, som hade gifvit en sådan makt åt människorna." Kristus var vägen, sanningen och lifvet och i olikhet med alla andra religionsförkunnare icke blott en lärare utan en lifsmeddelare. Genom Jesus Kristus växa rättfärdighet och lof fram i alla hednafolks åsyn. Han är Guds outsägliga gåfva till människorna, och i honom allena är frälsningen. Därför går det ock en underbar jubelton igenom hela den kristna bekännelsen Folk af olika raser och vanor gifva honom endräktigt sitt lof. "Herre, till hvem skola vi gå, du har det eviga lifvets ord!"

Då en framstående hindu, som kommit till tro på Kristus, af en engelsk ämbetsman blef tillfrågad om orsaken, hvarför han öfvergifvit sin gamla fädernetro, svarade han med glädjestrålande ansikte, sedan han på bruten engelska förgäfves sökt förklara sig: "Jesus, Jesus!"

Och väl hafva vi, som i dag samlats till missionshögtid, anledning till lofsång. Stora ting hafva i sanning händt därborta i Östern. Jag minnes, huru jag för sju år sedan vid en resa på Shensislätten, då jag såg de stora byarna med deras murar och bevakade portar, och tänkte på de smala bygatornas fönsterlösa husfasader och tillbommade dörrar, allt en bild af det dåvarande kvalmiga andliga dödslugnet bland det i vidskepelse, fördom och tradition bundna folket, utbrast: "Jag längtar att något må hända, som i grunden skakar dessa gamla grundvalar och väcker folket ur denna dödssömn!" Nu ha så stora ting händt, att vår största fara ligger i att ej på ett rätt sätt uppskatta dem och utnyttja de rika tillfällena. Den som nu är pessimist, måste på ett eller annat sätt ha sina ögon slutna. Dörrarna

ha ju nu icke blott öppnats, utan folket kommer ut ur dörrarna för att söka efter sanningen. I vintras hörde jag den vördnadsbjudande biskop Harris, som arbetat 40 år i Japan och 8 år i Korea, i ett föredrag säga: "Jag är beskylld för att vara en obotlig optimist. Hur skulle jag kunna vara annat efter att ha sett den långa rad af underverk, som under dessa år omskapat och förändrat den fjärran Östern." Och dr White, som tre år i rad i missionsangelägenheter besökt Ost-Asien och genom sina konferenser med representativa ledare för de olika missionssällskapen blifvit i tillfälle att på ett vidtomfattande sätt lära känna tidsläget, hade vid sin återkomst till New York i höstas ej ord nog starka att skildra det enorma genombrottet därute. I Japan hade högre ämbetsmän rådgjort med honom i religiösa frågor, erkännande, att Japan trots all sin västerländska bildning i moraliskt afseende var bankruttmässigt. Hela Östern är djupt religiös, och det är nu ett sökande och famlande efter ljus som aldrig tillförene.

(Forts).

Årsmötet.

I Guds nådeshushållning ha alltid högtider ingått såsom en Herrens gåfva till hans folk. Gamla förbundet hade sina högtider. Dessa skulle beständigt påminna om den stora högtiden, som skulle komma, högtiden i Guds rike. De skulle också vara fröjdefester, då rik och fattig, tjänare och fri skulle gemensamt glädjas inför Guds ansikte. Under nya förbundet få vi också hålla högtid. Och syftemålet är nu detsamma som då. Herren vill låta oss tillsammans dricka ur hans fröjders ström, och han vill påminna oss om hvad han beredt för dem, som älska honom.

Den årshögtid, vi nyligen firat, var i likhet med de föregående en glädjefest. Herren lät sitt ansikte lysa öfver oss, och våra hjärtan fylldes med fröjd.

Högtiden inleddes genom ett möte å Nya Hushållsskolan, lördagsaftonen dan 24 maj. Ett stort antal missionsvänner voro samlade, och bland dem märktes flera ombud från landsorten. Öfverste Dillner utsågs af de närvarande att under aftonen leda mötets förhandlingar. Sedan revisionsberättelsen blifvit uppläst, ansvarsfrihet beviljad kommittéen för förvaltningen under år 1912 och val af revisorer för det löpande årets räkenskaper förrättadt, talade mötets ordförande öfver Apg. 4: 24—33. Det var det stora ämnet: bön, frimodighet i bön, kraften i endräktig bön, verkan af trons bön — det händer alltid något, då ett Guds barn beder — Herrens Ande var med. Ett varmt bönemöte följde. Vi kände, att vi fått börja med Gud, och det gaf oss förtröstan och tillförsikt för de följande dagarna.

Söndags f. m. hölls i samband med årsmötet predikan i flera lokaler. I Betesdakyrkan var ämnet för de båda talarna, rektor J. Rinman och missionär A. Ericsson, detsamma: Guds rike. Guds rike, som skulle komma, Guds rike, som är nära, Guds rike, som kommer och Guds rike, som skall genom Guds tjänare utbredas i världen.

I St. Görans kyrka å Kungsholmen framställde missionär Sandberg med ledning af dagens text Herren själf som den mäktiga källa, från hvilken vår frälsning kommer, den segerkraft, han ger mot det onda, och vår kallelse att göra denna frälsning och segerkraft känd för hedningarna.

I Lutherska missionshuset å Söder var ämnet för missionär Bloms föredrag: Samme Herre är öfver alla, rik för alla dem, som åkalla honom. Gud först, Gud som herre öfver vårt lif, Gud som med sin nitälskan sätter våra hjärtan i brand, Gud, som gör oss rika i sig, rika för hvarandra och rika för hedningarna. Missionär Beinhoff, som här afslutade mötet, betonade särskildt, hvilka rika tillfällen Herren nu gifvit oss i Kina och vikten af att begagna dessa tillfällen.

Såsom brukligt varit under föregående årsmöten intogs äfven i år gemensam middag å Nya Hushållsskolan. Efter middagen framfördes hälsningar från missionens vänner i Göteborg och Örebro af banktjänsteman Bjursten och grosshandlaren Johnson. Vi förenade oss i en hälsning tillbaka, och sedan böjde vi knä tillsammans. "Ack, saliga stunder, som Herren oss ger." Vi känna, att vi ej stå ensamma i striden. Och gemenskapen gör oss starka.

Klockan 6 e. m. samlades vi åter i Betesdakyrkan till det egentliga årsmötet. Sedan utdrag ur årsberättelsen lämnats, höll missionär Högman föredrag öfver ämnet: "Missionsförsamlingens lof- och tackoffer." Fröken Maria Nylin belyste sedan med gripande bilder ur verkligheten Guds Andes verkan i människohjärtan därute i Kina, och fröken Anna Janzon talade om de stora väckelser, som gått fram i Östern samt påpekade, hur de ofta börjat i en enskild mans eller kvinnas bönekammare. Mötet afslöts af prosten Meurling med ljufliga, trösterika ord om modersvingen, under hvilken skydd finnes för de svaga, om vår kallelse att växa till likhet med vår Frälsare, om den sanna friheten, frihet att följa Lammet — allt under bilden af hönan med sina kycklingar.

Måndags f. m. var utflykt anordnad till Dufbo. Vi fingo äfven där dela goda ting med hvarandra. Liksom under mötet på lördagen och under den gemensamma middagen framfördes äfven där hälsningar från missionsvänner i bref, genom telegram och muntligen, de senare af läraren Söderborg och kyrkoherden Nils Beskow. Missionär Ericsson blef en god tolk för missionärernas djupt kända tacksamhet till missionens vänner, som så troget stå oss bi i självuppoffrande kärlek. Vår älskade och vördade veteran i hemarbetet, kommendör O. v. Feilitzen, talade så ingående till oss om löpandet på vädjobanan, om vikten af att se på målet, att ej vika af mot andra mål, hvarken i det enskilda lifvet eller i missionsverksamheten.

Vi förenade oss i förbön för flera vänner, som på grund af sjukdom ej kunnat få fira högtid med

oss, och så skiljdes vi med hjärtan fyllda af tack för Herrens välsignelse och med längtan att få lefva vår återstående tid för vår Frälsare och att få tjäna honom i hans rike på jorden.

Kina och opiet.

Säkert hafva många af våra läsare genom den dagliga pressen erfarit, att brittiska regeringen den 7 maj offentligt tillkännagaf sin afsikt att upphöra med importen af opium från Indien till Kina. Denna import, så utlofvas det, skall aldrig återupptagas, såvida icke Kina genom sitt handlingssätt visar, att det icke frågar efter de fördelar, som denna handels upphörande måste hafva med sig.

Åratals böner och arbete hafva slutligen krönts med seger, och för detta den brittiska regeringens beslut kunna vi icke annat än tacka Gud.

Medan särskildt Englands kristna känna sig djupt tacksamma öfver att denna skamfläck för deras nation ändtligen blifvit borttagen, kunna de icke annat än känna missräkning öfver att regeringen icke med ett enda ord uttrycker sin smärta öfver att denna "moraliskt oförsvarliga" handel så länge fått pågå.

Axplock från fältet.

Tungchow-fu, april 1913.

Läkareverksamheten har under kvartalet fortgått, och behandling har gifvits af fru Olga Svensson och missionär H. Linder åt 153 kvinnor och 180 män från olika platser inom Tungchow-fu- och Hancheng-distrikten. Tack vare denna verksamhet har tillströmningen till gästrummen blifvit ganska liflig. I regel har hvarje patient köpt 4 à 6 evangeliedelar och mindre skrifter. Gosskolan har i år 31 elever, fördelade på 4 klasser. Utgifterna för skolan äro oerhördt stora på grund af att hvetet för terminen måste inköpas till nära 4-dubbelt det vanliga priset. Det för eleverna stadgade bidraget af hvete kan ej under denna missväxtens tid indrifvas. (Samma förhållande råder äfven på de öfriga stationerna.)

* * *

Ishih, april, 1913.

Böcker för omkring 6,000 kash i månaden ha spridts under detta kvartal. Evangelisterna ha i allmänhet mötts med välvilja, och man har lyssnat uppmärksamt till predikan. — — — I Ishih kommer rätt mycket folk till gudstjänsterna. Gatukapellet där har, då det kunnat användas, varit ganska väl besökt. Detta arbete har dock inte kunnat tillräckligt tillgodoses af brist på arbetskrafter. Det torde bli nödvändigt att taga undan ett par evangelister från det ambulatoriska evangeliseringsarbetet för att fylla denna brist.

Chiechow-Puchow, april, 1913.

I jan. öppnade br. Tjäder gosskola i Chiechow och flickskola i Puchow. I Puchow undervisa en kinesisk lärare och en d:o lärarinna; flickornas antal är 13. I Chiechow undervisa två lärare och äfven br. Tjäder, när han är hemma; elevernas antal är 32.

En bibelklass för män hölls i februari månad i Chiechow; deltagarnes antal var omkring 50. En hölls för kvinnor i mars månad, då ett 10-tal från staden voro samlade i 12 dagar. — — — Söndagsmötena på stationen äro talrikt besökta.

Brefafdelningen

Ishih d. 7 maj 1913.

Älskade vänner!

Stor frid af Jesus, som är vår frid!

Den 29 april besökte jag en by tillsammans med bibelkvinnan. Vid åsynen af vår vagn rusade folket till, och då vi hunnit in i det rum, där vi skulle få vara, fylldes det genast, så vi sågo, att det var omöjligt att stanna inne. Vi gingo därför ut på gårdsplanen, där en stor skara folk snart samlades, som sedan i $2^1/_2$ timme uppmärksamt lyssnade till ordets förkunnelse. De voro äfven mycket villiga att köpa böcker. Vi sålde flera bibeldelar, katekeser och en hel del smärre skrifter.

I en annan by, som vi sedan besökte, hade vi två sökare, som i all enfald verkligen vilja vandra på Herrens vägar. Den ena kvinnan har varit sökare ett par tre år; den andra har först det sista året blifvit intresserad. För en vecka sedan träffade jag dem på stormötet i Lint-sin och lofvade då att snart besöka dem. Det blef ett rysligt ruskväder, då vi skulle hem från Lint-sin, och vi voro mycket bekymrade öfver de stackars kvinnorna, som hade att *gå* hem den långa vägen i regnet. Jag frågade dem, när vi nu träffades: "Ni blefvo väl mycket våta och voro mycket ledsna på hemvägen i måndags?" "Inte alls", blef svaret, "vi prisade Gud hela vägen. Våra skor fastnade i leran gång på gång. Men vi bådo till Gud och fingo så kraft att gå vidare."

När vi kommo fram till dessa kvinnors by, var dörren till den bostad, där vi skulle hvila öfver natten, redan stängd, men efter en stunds knackning och ropande utanför kom vår väninna ut, strålande glad, då hon hörde, att det var vi. Snart ställde hon i ordning litet mat, och efter gemensam aftonbön skyndade vi oss i säng, ty vi visste, att de män, vi haft i sällskap, skulle utsprida ryktet om vår ankomst, hvarför det gällde att vara uppe i tid nästa morgon.

Följande morgon var jag uppe kl. 5. Jag sof

i ett mycket stort rum, men det fylldes i ett nu, då jag kl. 6 öppnade dörrarna. De samlade lyssnade oafbrutet till kl. 9, då frukost serverades. Vi bådo våra åhörare gå hem en stund för att också äta frukost, men de svarade: "Vi vänta här, tills ni ha ätit, så få vi höra mer." Och så talade vi åter till dem en lång stund. När vi blefvo trötta att tala, sålde vi böcker, och då barnen blefvo för högljudda, sjöngo vi en sång. Vi träffade på denna plats många verkligt sökande själar. De gjorde oss så många frågor och ville ha riktigt noga reda på, hur de skulle kunna bedja till Jesus och tro på honom. Alla våra böcker såldes. "När ni kommer nästa gång", sade de, "måste ni ha med er böcker, så att det räcker till".

Den kvinna, som först det sista året blifvit intresserad i läran, bodde ett litet stycke ifrån i samma by. Hon bad oss att äfven besöka henne, ty hon hade hos sig "ett par 80-åriga kvinnor, som ville höra om Jesus". Vi lofvade att gå med henne, men då vi kommo ut på gatan, fingo vi se en stor skara folk, som väntade på oss och följde efter oss. Då vi kommo till det hus, dit vi skulle, trängdes folket så oerhördt, att bibelkvinnan hviskade: "Det är alldeles som på Jesu tid, då den lame mannen släpptes ned genom taket." Slutligen kommo vi dock in i ett rum, och så hjälpte de fram de gamla kvinnorna till oss. Men utanför ropades det: "Gamla mor, få vi ta ut fönstren, ty vi höra ej härute?" Och i ett nu voro fönstren uttagna. Sedan bibelkvinnan noga förklarat frälsningens väg för de gamla åttioåringarna, ropade en af dem högt till sin dotter, som stod bland skaran: "Stora dotter, kom fram och tag väl reda på, hur jag skall bedja till Jesus, ty jag är rädd att glömma." En medelålders kvinna kom nu helt frimodigt fram. Så upprepade vi för henne flera gånger den lilla bönen. Också hon föreföll så mottaglig. Just då vi skulle fara, kom hon springande. "Jag glömde fråga", sade hon, "om jag måste gå till templet för att bedja till Jesus". Då vi sade henne, att hon i sitt hem kunde bedja till Jesus, blef hon mycket glad. Ett femtiotal barn följde oss, och innan vi gingo därifrån, sjöng jag sången "Jesus älskar mig, jag vet, förty bibeln säger det". Så talade jag om för dem, att Jesus är barnens vän och uppmanade dem att gifva sina små hjärtan åt honom.

Äfven här bådo de oss enträget att stanna några dagar. Hoppas snart åter få besöka dem.

I går var det marknad här i Ishih, och många kvinnor kommo på besök, bland dem en, som enligt allmänna tänkesättet var en riktigt god människa. "Hvarje månad", sade hon, "beder jag till köksguden, att han skall mana godt för mig hos regnguden. Köksguden går så upp till himmelen och talar om för regnguden, att jag är trogen i min tillbedjan, och så ger regnguden mig mat och kläder och hvad jag behöfver."

Då bibelkvinnan sade henne, att allt detta var falskt och icke höll att lita på samt klargjorde för henne den enda sanna vägen till frälsning, utbrast hon: "Aldrig mer skall jag tillbedja de falska gudarna. Jag vill nu alltid bedja till Jesus." Hon hade ett stort sällskap med sig, och de andra tyckte nu, att de borde gå ut på marknaden. Men hon svarade: "Icke ännu. Låt oss först riktigt fråga och ta reda på allt, så att vi ingenting glömma." Sedan bad hon oss besöka hennes by.

Folket tyckes numer inte alls så mycket som förr bry sig om, hur vi kläda oss eller hvad vi äta eller våra släktförhållanden. — Nej, nu tycks det vara det enda nödvändiga, som upptager dem.

I morgon skall jag resa ut till ett par byar nära härintill, och efter vårt stormöte hoppas jag få resa längre bort på bybesök.

Må Herren genom sin Ande bereda månget hjärta för budskapet, så att det blir ett Andens verk och icke ett känslosvall för stunden!

Vi börja nu få varmt och känna oss något tryckta af värmen; för öfrigt äro vi friska och lyckliga.

I Jesus tillgifna
Anna Hahne.

* * *

Pucheng, Kina, den 21 april 1913.

Älskade vänner i Herren,

Guds frid!

Häst står rustad för krigets dag, men ifrån Herren kommer segern. Ordsp. 21: 31.

Det är en glädje för mig att kunna berätta något för eder om denna plats. Vi kommo hit, hela familjen, för en tre veckor sedan, och det har varit den glädjefullaste tid, jag haft i Kina. Det tycks, som om hela staden är på ett särskildt sätt beredd att höra Guds ord. Hvar helst ordet predikas, är det genast en skara, som ifrigt lyssnar till hvad man säger. Bibelkvinnan, min lilla flicka och jag ha varit ute nästan dagligen på husbesök, och *hvarje* dag ha vi kommit in i *nya* hem. Öfverallt ha de mottagit oss med den största vänlighet och intresse. Ett möte för kvinnor ha vi här på onsdags eftermiddagen och ett i en annan stadsdel hos någon af de troende, och båda äro de väl besökta. Kvinnorna tyckas aldrig tröttna på att höra det glada budskapet. Förliden fredag frågade jag, om det var någon, som just då ville bestämma sig för att tro på Herren. Sex kvinnor reste sig då upp, prisadt vare Herrens namn! Då man måste gå, bedja de: "Var snäll, frun, och sitt ännu en stund och tala till oss!" I går var det öfver 50 kvinnor här, och de flesta sutto uppmärksamma icke allenast under två möten efter hvarandra, utan då det andra mötet var slut, kommo de med in på gården, där vi åter talade till dem och sjöngo sånger. Till alla utdelade vi små böneformulär för att lära dem, huru man tillbeder den sanne Guden. Vi voro så glada att se sådana med, som vi träffat under veckan och inbjudit till mötet.

En afton, just då vi nalkades hemmet, fingo vi se en kvinna komma springande emot oss. Vi

undrade, hvad hon ville. Jo, hon bad oss så ifrigt komma in till sitt hem. Jag sade att det var sent, att jag hade varit borta från min Baby så länge, och att vi skulle komma en annan dag. "Nej, kom *nu*", bad hon så enträget, "bara en liten stund, ty vi älska att höra eder lära". Det var ej annat att göra än låta Baby vänta ännu en stund och gå med till kvinnans hem, där det snart samlades en liten skara. Denna kvinna har sedan varit med på mötena och visar det allra största intresse.

I allmänhet är det ju folk från den fattigare klassen, som vilja tro på Gud. De andra äro så svåra att fånga i evangelii not. Men, prisad vare Herren, här är det många också af den s. k. bättre klassen, som komma till våra möten. I stadens flickskola har den ena lärarinnan en tid varit troende, och nu har äfven den andra, en mycket älsklig själ, enka efter en mandarin i Sian-fu, blifvit verkligt frälst. Hon får utstå mycken förföljelse af sin mans förnäma släkt. Då de en dag sade till henne: "Om du fortsätter att följa utländingarna, förbjuda vi dig att komma hem igen", svarade hon: "Det får väl bli så då." Att lämna Gud kunde hon icke. Bedjen för henne, att hon måtte stå fast och få någon af sin släkt med sig.

En annan kvinna från en af stadens förnämsta familjer, hvilkens man är affärsman, har äfven, som vi tro, vändt sig till Herren. Hon är en sådan rar kvinna, och det är så uppfriskande att träffa henne. Hon lider f. ö. af kräfta, och det var genom sin sjukdom, hon kom i beröring med oss. Hon skulle bestämdt icke tröttna, om vi hela dagen läste och talade med henne om Gud. Hon dricker in hvarje ord så begärligt, som en törstig dricker vatten. Då jag häromdagen för första gången hälsade på hos henne och gick öfver hennes väldigt stora festsal, tänkte jag: "Hvilken präktig samlingslokal detta skulle vara för evangeliska möten!" Dömen om min förvåning och glädje, då hon några dagar därefter, när vi talade med henne om vår afsikt att ha möten hos de troende i den delen af staden, inbjöd oss att ha möte också hos henne! Jag frågade, om hon tordes för sin man. Jo då, det var hon icke rädd för! Någon af kvinnorna sade mig sedan, att en rik kvinna, som har en *son*, har väldig makt i Kina. Hon har en vuxen son. Om några dagar hoppas vi få hålla möte just i hennes hem. Vi äro särskildt glada däråt, ty därigenom kunna vi ha hopp att nå kvinnor, som kanske eljest vore rädda för oss. Bedjen äfven för henne och hennes familj! Hennes man är mycket vänlig men kommer ännu ej hit på våra möten.

Några dagar senare, då vi åter voro hos nyssnämnda kvinna, var också hennes man hemma. Sedan vi suttit en stund, kommo flera kvinnor dit, och till vår glada öfverraskning inbjöd *han* dem att komma dit påföljande tisdag till möte. "Då", sade han, "kommer fru Linder att taga med sin orgel och spela för er". (Jag har en liten hopfällbar orgel, som är lätt att föra med). De lofvade alla komma.

I går, söndag, var vårt rätt rymliga kapell alldeles fullpackadt med folk, som lyssnade uppmärksamt till predikan. Alla klasser voro representerade, såväl studenter, affärsmän och stadsfullmäktige som vanligt folk.

Hjälpen oss bedja Gud att visa oss, huru vi skola göra med ledningen af arbetet på denna plats! Vi känna det *så* viktigt.

Eder i Herrens verk lyckliga medarbetare,

Maria Linder.

* * *

Ombord mellan Chinkiang och Hankow 9 maj 1913.

Älskade Kinavänner i hemlandet!

Vidga ut platsen för ditt tjäll, låt spänna ut tältet, under hvilket du bor, och spar icke; förläng dina tältstreck och gör dina tältpluggar fastare. Es. 54: 2.

Detta Herrens ord, som jag fick vid min afresa från hemlandet, har nu på nytt kommit till mig, och jag känner mig så glad och tacksam att få flytta på tältet och komma tjänstens dag ett steg närmare. Det är så tryggt att veta, att med nya kraf följer ny nåd, att vi icke behöfva spara utan få utvidga vår plats, att vi få taga ut mer af Guds rika löften och göra dem alla till vår personliga egendom.

Äfven fick jag en ny påminnelse om, att liksom Gud dragit oss med kärlekens lina, så skall denna hans kärlek, i den mån den får rum i oss, bli den lina, hvarmed vi få nåd att draga förlorade själar in i Guds rike.

Kanske kommer det ibland att rycka litet i tältpluggarna, men ha de sitt fäste i klippan, så kunna vi vara trygga.

Ett varmt tack ber jag nu att få säga alla vänner, som kommit ihåg oss i bön. Vi behöfva edra böner alltfort. O, att vi kunde lefva ett rikt lif här ute!

Vi äro nu på väg upp till vårt fält. I onsdags, d. 7:de maj, lämnade vi hemmet i Yangchow, där vi tillbringat nära sex lyckliga månader. Visserligen ha vi under vistelsen i Y—w fått se en hel del nöd och elände, hur synd och hedendom vanställt människan, men jag tror, att vi också fått blicka något djupare in i, hvad Gud är och vill vara för dem, som honom älska.

Vi ha sällskap med två engelska systrar, som skola upp till Honan. Medan vi i Chinkiang invänta vår ångare, hade vi tid att se oss om, besökte också Hudson Taylors graf.

Vi resa i kinesklass och finna det alldeles förträffligt. Det ger goda tillfällen att iakttaga kineserna. Man ser så många vackra, älskliga ansikten bland kvinnorna och känner riktig lust att språka vid dem. De å sin sida äro mycket intresserade af oss, och vid måltiderna äro fönstren rundt omkring oss fyllda af nyfikna ansikten. Helt säkert tycka våra åskådare, att vi handtera våra "pinnar" bra oskickligt, och säkert förvånas de öfver vår matlust, ty sedan vi smakat litet af den kinesiska maten, duka vi fram af vår medhafda matsäck.

I morgon hoppas vi vara framme i Hankow.

Måtte nu Gud välsigna de små traktater, som blifvit utdelade ombord, samt hos mottagarna väcka längtan att få höra mer om frälsningens väg!

Hankow d. 11. I går anlände vi välbehållna hit, tacksamma för en god och uppfriskande resa; fortsätta om onsdag. Vi glädja oss mycket att få komma upp till konferensen i Yuncheng och träffa så många af "de våra." Ingeborg Ackzell och Svea Wibell förena sig med mig i hjärtliga hälsningar.

Eder tillgifna
Emy Ohrlander.

Lifsbilder från Ishih-distriktet.

Af *D. Landin.*

1. Underbar räddning.

Ehuru kinesiska revolutionen af 1911—1912 i intet afseende kunde sägas innebära något kristendomsfientligt moment, har den dock på flera platser förorsakat svårigheter, ja, förföljelser mot de kristna och äfven mot missionärer. Dock är att märka, att dessa svårigheter och förföljelser till blods ha utgått antingen från sådana våldsmän, som under den allmänna laglösheten ha uppträdt både här och där, eller ock från motståndare till revolutionen, hvilka i de kristna — kanske stundom med rätta — sett ifriga anhängare af revolutionen. Många gånger under denna tid har också Gud visat sig vara en borg för sitt folk och underbart räddat från nöd och faror dem, som bekänt hans namn.

Om en sådan underbar räddning har följande berättats för mig:

Våren 1912 uppstod en motrevolution bland vissa af Shansisoldaterna, hvilka lyckades samla en hel hop löst folk omkring sig och under ett gammalt patriotiskt namn, "Hong Han", drogo från trakt till trakt, plundrande och härjande städer och byar.

De lyckades tränga öfver de s. k. Södra bergen och stodo snart utanför staden Linchin's murar. Här höllos de utestängda några dagar, hvarunder de äfven "gästade" vår evangeliesal, som ligger utanför västra stadsporten; d. v. s. de togo med våld sitt tillhåll där. Men snart lyckades de komma in i staden, som är en liflig affärsplats. Bland affärsmännen anställdes en stor blodsutgjutelse. Dessa revolutionärer och fosterlandsfiender skulle, hette det, "straffas". Men tydligt var, att de egentligen ville plundra dess ägodelar.

En af våra församlingsmedlemmar, Djang, hade kort förut öppnat en liten affär i staden. Den var belägen vid en bakgata, men våldsmännen nådde snart äfven hans dörr. Två soldater trängde in i boden. Djang bjöd dem på te och bad dem sitta ned. Men då de sågo, att han liksom de flesta i denna del af Shansi klippt af sin fläta, togo de det som ett tecken till revolutionära åsikter.

"Hvar har du din fläta?" sporde en af soldaterna.

"Den har jag klippt af i evangeliesalen", var Djangs oförskräckta svar. — Så mycket större orsak att genast döda honom, emedan dessa Hong Han voro verkliga kristendomsfiender. Men hvad skedde?

Efter denna förklaring lämnade soldaterna Djang och hans affär oantastade, medan i samma stad öfver 200 affärsmän dödades och deras affärer plundrades. — Djang kunde icke förklara detta på annat sätt än så, att Gud räddat honom undan en säker död.

En kvinnlig missionär, som efter många års vistelse på missionsfältet till sina vänners öfverraskning kom hem frisk och spänstig, blef tillfrågad om hemligheten till detta märkliga förhållande. Vid ett föregående besök hade hennes nerver varit ytterst medtagna. Hennes svar lydde: ***"Jag har lärt mig att dagligen gifva min själ näring genom att hvarje morgon, innan jag företar något arbete, afskilja en timme för enskild bibelläsning och bön.»***

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under maj månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
556.	G. A. S.	600: —
558.	Ch. A., Vadstena	5: —
559.	C. W. C., Töreboda	5: —
560.	A. J., Böckersboda	5: —
561.	Kollekt vid begrafning i Gräsbo gm L. A—n och O. A. O.	5: 76
562.	Kollekt vid begrafning i Bragdebo gm O. A. O.	5: 45
563.	»En af de små» gm A. B., St. Mellösa	10: —
564.	——	100: —
565.	Tackoffer från familjen J., Gössäter	100:
566.	Landsbro ungdomsfören. gm. K. J. H.	25: —
567.	Kollekt i Baggetorp	6: 77
568.	D:o i Krogstorp	7: 65
569.	D:o i Snarås	12: 32
570.	D:o i Virsjödal	8: 67
571.	D:o i Fårbo	12: 72
572.	D:o i Figeholm	21: —
573.	D:o i Skuru	9: 30
574.	D:o i Basthult	4: 12
575.	D:o i Bussvik	4: 21
576.	D:o i Gersebo	7: 42
577.	D:o i Klintemåla	14: 72
578.	D:o i Kalsebo	5: 50
579.	Sparbössa från L. K, Klintemåla, gm A. E.	6: 18
580.	Kollekt i Sand	4: 28
581.	D:o i Kristdala kyrkoby	4: 80
582.	D:o i Mjölkulla	2: 72
583.	D:o i Betaniakapellet, Vadstena	19: —
584.	D:o i Ölstad	12: —
585.	D:o i Edestad	4: —
586.	D:o i K. F. U. K., Luleå, vid M. Nylins besök gm E. B.	9: 30
587.	E. S., Ljungby	50: —
588.	Sparbössemedel från bönekretsen i Kristinehamn gm A. A.	11: 16
589.	»I stället för blommor på Lisa Andersons bår»	5: —
590.	M. M., Håkansta	4: —
591.	E. R., Gistad	10: —
596.	—d—g gm L. R., Filipstad	5: —
597.	H. P.	10: —
598.	Insaml. vid Kina-afton i Gumås skolhus Kristi himmelsfärdsdag 1913 till A. och A. Bergs underh. gm J. N.	35: —
	Transport	1,168: 05

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	1,168: 05	
601.	»Ett tackoffer åt Herren till Kina-missionen»	5: —	
602.	Kollekt i Sjömanskapellet, Luleå, vid fröken Nylins besök	21: 74	
603.	S. A. J., Luleå	25: —	
604.	Daggryningen i K. M. A. 3:dje kv. underh. för E. Berg	225: —	
606.	Vid Kina-afton den 14/5 i Umeå gm J. N.	6: —	
607.	Hassle Kr. Ungdomsför. i stället för blommor på fru Andersons på Brodderud graf gm W. J.	15: —	
608.	Undersåkers mfg gm O. H., Hålland	50: —	
609.	De Ungas Förbund, Åshammar, Hagmuren gm A. J.	50: —	
610.	M. L.	20: —	
613.	S. A. »Ett tackoffer vid min makas bår»	25: —	
615.	G. H., Ödeshög	20: —	
616.	Strängseryds syförening gm F. V.	12: 50	
617.	A. L., Jäderön, »i stället för krans på vännen Lisas bår»	5: —	
618.	Askåsens arbetsförening gm A. J. och C. L., Mullsjö	50: —	
619.	P. T., Gamleby, årsbidrag	25: —	
620.	K. F. U. M:s Missionskrets, Göteborg, till A. Ericssons underhåll	125: —	
621.	H. J., Stockholm, till M. Ringbergs underhåll	5: —	
623.	Missionsvän gm H. J. N., Bengtstorp	10: —	
624.	L. U., Tackoffer	10: —	
625.	L. J. W., Göteborg, bidrag till fru I. Böllings underhåll	25: —	
626.	Sammanskott vid Kina-afton i Hareryd gm H. A.	50: —	
628.	Kollekt i Storvik d. 15/5 gm C. L.	12: 35	
630.	A. J. J., Gällstad, gm G. Th.	50: —	
632.	Vänner i Norrköping gm E. L.	289: 14	
633.	J. O.	10: —	
634.	Kollekt i Vads missionshus 12/5 gm A. J.	11: 51	
635.	Kollekt i Örebro missionshus 18/5 gm A. J.	16: 14	
636.	J. O., Ocke	20: -	
637.	Barkeryds Kr. Ungdomsförening gm K. S., Ulriksdal	20: —	
640.	Lärarna i Brummerska söndagsskolan gm E. H.	50: —	
641.	T. H., Stockholm	20: —	
643.	Onämnd, »Samlen eder skatter i himmelen»	25: —	
644.	En missionsvän i Kumla till respengar för missionärerna	200: —	
645.	Tackoffer ur H. F:s sparbössa till respengar för missionärerna	10: —	
646.	E. S., till frakt för julklappar	5: —	
647.	S. S., Karlskrona	25: —	
648.	H. B., till frakt för julklappar	2: —	
650.	Ungdomsförening, i Naglarp gm C. O.	7: —	
651.	Sparbössemedel från söndagsskolan i Skellefteå stad gm A. B.	28: 42	
653.	En skolklass i Uppsala gm G. G.	2: —	
654.	Sparbössemedel från söndagsskolan vid Sibyllegatan 52	3: —	
655.	M. Hkb.	10: —	2,764: 85

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
557.	A. B., 1/2-årsunderhåll för evangelist hos R. Bergling	75: —	
592.	»Till Barnens Hem»	50: —	
593.	H. L., till Wei den yngres underhåll	100: —	
594.	Erstorps ungdomsförening till infödd evangelist gm M. L.	100: —	
	Transport	325: —	
595.	T. L., Hudiksvall, till utbildning af kinesisk lärarinna	50: —	
599.	C. S., Luleå, till underhåll af bibelkvinna i Yuncheng	150: —	
600.	G:la syföreningen, Sthlm, till bibelkvinnor i Honanfu	200: 35	
605.	»Ett tackoffer till Gud för våra fyra små» från L. A. W. till manliga seminariet, Yuncheng	75: —	
611.	»En soldaternas vän» till missionär Linders soldatmission	50: —	
612.	»Okänd» till missionär Linders soldatmission	25: —	
614.	K. W. till predikotält	50: —	
622.	P. E. W. till Chang hsio-hais underhåll	20: —	
627.	M. Ö. till predikotält	50: —	
629.	S. St. till en evangelist i Yuncheng	200: —	
631.	Onämnd gm J. R. till något kinabarns fostran för Herren	400: —	
638.	M. W. till arbetet på syskonen Svensons station	10: —	
639.	Alingsås mfgs syförening, till Chin kwang-hueis underhåll	50: —	
642.	E. L., Nässundet, till bokspridning	51: —	
649.	I. och E. T., Randsfjord, till evangelist på Westers station	100: —	
652.	Onämnd till G. A. Stålhammar för ett nytt kapell på Mienchih station	50: —	1,856: 35

Summa under maj månad kr. 4,621: 20
Under januari—april månader » 32,914: 96
Under januari—maj månader kr. 37,536: 16

Till de nödlidande i Kina.

»I. till någon station, där hungersnöd råder»	10: —
M. Ö. till de nödlidande	50: —
Summa kr.	60: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Till tjänst för deras skull som skola ärfva frälsning. Ebr. 1: 14.

Kassarapport från Svenska Missionens i Kina Kaliforniakommitté.

Inkomster.

	$
Kassabehållning fr. 1911	176: 77
C. J. Andersson	50: —
Ole Alen	5: —
G. Bordson	100: —
A. G. Dahlberg	25: —
Alex Danielson	40: —
Nils Erikson	10: —
A. T. Lindgren	50: —
P. R. Larsson	50: —
J. H. Peterson	20: —
John Svensson	40: —
A. P. Nylin	5: —
Syföreningsauktion i Turlock	25: —
Josefina Thalen	10: —
Kollekt i Los Angeles	12: —
Thor Nelson	50: —
Wm. Holm	3: 15
E. H. Lindqvist	25: —
$	796: 92
Kassabehållning	184: 92

Utgifter.

	$
Missionens underhåll	400: —
Sv. Missionen i Kina	75: —
Julgåfva till Svensons	12: —
E. H. Lindqvist sekreterare	25: —
Kassabehållning till 1913	184: 92
$	796: 92

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.